

Tao Nói Yêu Mà! Mà Tin Không

Contents

Tao Nói Yêu Mà! Mà Tin Không	1
1. Chương 1 : Thật Đau	2
2. Chương 2 : Bạn Cũ Về Nước	3
3. Chương 3 : Lời Cảnh Báo	5
4. Chương 4 : Họ Hại Thành Hại Họ	6
5. Chương 5 : Đánh Hội Đồng	8
6. Chương 6 : Dẫn Về Nhà	9
7. Chương 7 : Ngôi Nhà Thứ Hai Là Đây	12
8. Chương 8 : Đi Noel - Tổ Tình	13
9. Chương 9 : Nguyên Nhân Tổ Tình Sớm	15
10. Chương 10 : Bị Sốt	16
11. Chương 11 : Tưởng Thật Là Mơ	17
12. Chương 12 : Làm Hồng Đồ Vật Nó Yêu Quý	18
13. Chương 13 : Chiếc Điện Thoại Được Tái Bản	19
14. Chương 14 : Máy Bay Cất Cánh	21
15. Chương 15 : Đi London	22
16. Chương 16 : First Kiss	23
17. Chương 17 : Thách Đấu	24
18. Chương 18 : Chuẩn Bị Quà Valentine	26
19. Chương 19 : Bây Giờ Tao Nói Yêu Mà ! Mà Đã Tin Chưa ! (End)	27

Tao Nói Yêu Mà! Mà Tin Không

Giới thiệu

+ Trần Ngọc Hàn Dương (nó) 16 tuổi : khuôn mặt siêu cute , socciu , đôi mắt nâu hạt dẻ to tròn v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tao-noi-yeu-may-may-tin-khong>

1. Chương 1 : Thật Đau

Tại công viên X nổi tiếng ở Việt Nam với những khung cảnh lãng mạn nhất dành cho những cặp đôi đang yêu. Một cô gái với mái tóc đen tuyền được thả buông với đôi mắt nâu hạt dẻ to tròn đầy cuốn hút , nó mặc trên mình chiếc váy hồng phấn ,dài ngang đầu gối với một chiếc nơ trên trắng bên bả vai trông đôi dịu dàng cùng chiếc giày búp bê làm nó đẹp hơn thường ngày . Bàn tay đang run run cầm chiếc điện thoại nhấn nút gọi cho ai đó nhưng vẻ mặt như đang chần chừ , sợ sệt điều gì đó.

" Alo.."- đầu dây bên kia phát ra một giọng chàng trai lạnh lùng làm đóng băng cả mọi thứ ở nơi đây khiến nó tái mét mặt đi . Giọng cứ lạnh như thế này chắc không ổn cho nó rồi !

" Mày ra công viên X được không ?"- nó nói với giọng ái ngại . Người đó ra thì nó biết làm thế nào bây giờ ! Không lẽ phun hết tất cả tình cảm trong mấy năm qua à ! Ngại chết mất !

" Được !"- đầu dây bên kia trả lời không cần suy nghĩ rồi cúp luôn khiến nó chưa kịp ú ớ câu nào .

Nó cứ ngồi trên chiếc ghế đá mà suy nghĩ xem ứng biến thế nào giờ . Hai tay cứ nắm chặt vào nhau mà làm nhảm gì đó ! Cũng được coi là nhảm nhảm đó là một câu tỏ tình .

" Làm sao ?"- bỗng dưng có giọng nói lạnh băng của ai đó đằng sau khiến nó giật mình , theo quán tính nó sẽ quay lại và xem tên nào to gan mà đứng sau dọa nó nhưng vừa nhìn thấy bản mặt người đằng sau khiến nó cứng đờ lại.

Chàng trai với khuôn mặt hoàn mỹ , đôi mắt xanh sẫm không thấy đáy với bộ tóc hung đỏ che nửa con mắt , chiếc áo sơ mi trắng cùng chiếc quần âu đen dài. Hai tay đút túi quần đi đến gần nó cùng khuôn mặt không chút cảm xúc.

" À Ừm... Tao có chuyện muốn nói !"- nó ấp úng không rõ ràng cộng với bộ mặt đỏ bừng lên cùng trái tim nó không nghe lời chủ nó mà cứ đập thình thịch nhẩy lung tung trong lồng ngực .

" Nói nhanh ! Tao không có thời gian !"- hắn nhìn thẳng vào mắt nó mà như đoán được gì đó nên nhếch mép lên cười khinh khỉnh . Hắn sẽ làm cho nó phải nói ra điều đó rồi làm trò cười những người ở đây ! Hắn quen quá với cảnh này rồi !

" Ờ ... Ừm !"- nó vẫn ấp úng , hai bàn tay nắm chặt vào nhau ở phía sau lưng . Nó cảm thấy run thật rồi ! Không ngờ thường ngày nó thì đi cổ vũ những đứa khác mà chẳng hiểu cảm giác của họ như thế nào ! Bây giờ rơi vào cảnh đó mới sợ chứ ! Huhu có ai cứu vớt đứa trẻ tội nghiệp này ! (~~~)

" Tao về !"- hắn quay người định bước đi thì nó đã níu tay hắn lại . Hắn quay lại thì thấy nó một tay thì níu tay hắn , tay còn lại thì nắm chặt vào gấu váy

" Tao .. yêu .. mày !"- nó buông thông tay xuống mà hai tay nắm vào hai gấu váy mà nói với giọng âm bình thường đủ để đối phương nghe thấy

" Thì sao ?"- hắn nhìn nó cười đầy khinh bỉ , chắc nó cũng như cái lũ bám đuôi kia thôi ! Nhìn thấy hắn là lại bu quanh mà thôi có gì là thật lòng đâu !

" Mày có tình cảm gì không ?"- nó nhìn hắn mà ghê mặt . Cái IQ cao của nó không thừa nên nó cũng có phần nào hiểu ý nghĩ hắn nhưng nó muốn nghe câu trả lời mà chính miệng hắn nói ra.

" Nực cười ! Đối với tao không có từ tình cảm trong từ điển !"- hắn ngược mặt lên trời mà nói giọng bình thản như cái chuyện này là lẽ đương nhiên vậy. Hắn coi nó như một món đồ chơi , làm người khác yêu mình sau đó đá đi rồi phủ tay như không biết là xong .

" Vậy coi như tao chưa nói những điều ấy nha ! Tao với mày vẫn làm bạn chứ !"- nó nhìn lên khuôn mặt kia nở một nụ cười thật tươi nhất có thể . Nó đau lắm chứ nhưng nó không thể để con người này nhìn thấy giọt nước mắt của nó . Biết yêu là đau lắm chứ nhưng nó vẫn tiếp tục yêu để nếm trải xem như thế nào ? Không ngờ nó lại đau như thế này , tim nó như vỡ làm trăm mảnh vậy ! Trái tim nó đang rỉ máu !

" Được !"- hắn đờ người khi thấy nụ cười kia , nó không như những cô gái ngoài kia . Trong hoàn cảnh như bây giờ thì các cô gái khác đã khóc lóc ra rồi nhưng nó thì thay những giọt nước mắt đó bằng nụ cười an

ủi . Không lẽ hắn đã sai khi quyết định như vậy ! Không lẽ hắn đã thả tay tuột mất đi một người con gái thật lòng với hắn !

Bao nhiêu cái ” Không lẽ ” thì làm được gì , lời hắn đã nói ra thì không thể thay đổi . Thời gian đã qua đi sẽ không lấy lại được nữa rồi ! Thôi thì cứ buông tay mà đi !

” Ừm ! Tạm biệt !”- Nó chạy đi khuất tầm nhìn của hắn , nếu nó cứ ở lại thì những giọt nước mắt của nó không nghe lời mà sẽ rơi ra mắt .

Hắn thấy vậy thì rời đi về nhà nhưng về cứ chần chọc không ngủ được vì cứ suy nghĩ về nó mãi .

Sau khi nó rời khỏi công viên thì tìm đến một gốc cây gần đó mà quan sát từng cử chỉ của hắn . Vì sao ư ? Vì nó vẫn phủ nhận lời nói của hắn lúc nãy đều là giả nhưng khi hắn đi khỏi nơi đó thì nó mới thụp xuống dưới gốc cây ôm khuôn mặt để che đi hai hàng pha lê trong suốt rơi khỏi khóe mắt. Nó ngước lên bầu trời đầy sao thật đẹp ! Tại sao bầu trời đẹp mà sao nó thấy hôm nay bầu trời chẳng đẹp chút nào . Không lẽ 2 năm qua nó yêu hắn mà hắn không có một ít gì lưu luyến nó sao !

” Hãy để tôi khóc hôm nay thôi được không ? Bắt đầu từ ngày mai sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra ! Được chứ !”- nó cười chua chát mà nhìn lên những ngôi sao nhòe đi với những giọt nước mắt của nó . Nó sẽ khóc thật đã vào rồi ngày mai nó sẽ thành con người khác....

2. Chương 2 : Bạn Cũ Về Nước

Mặt trời đã lên đỉnh núi nhấp nhô ở rặng cây xanh bên đường , chú chim hót líu lo chào đón ngày mới bắt đầu . Căn nhà khá giả với nhiều khung cảnh ấm cúng tình gia đình , một cô gái với khuôn mặt socciu , đôi mắt nâu hạt dẻ ấm áp , mái tóc dài đen mượt được cột cao gọn gàng để lộ làn da trắng tuyết của mình . Chiếc áo pull trắng được mang trên mình với chiếc quần jean đen dài cùng đôi giày thể thao năng động để chuẩn bị tới trường . Nó vừa chạy nhanh xuống nhà vừa hốt hoảng vì sắp muộn học , hôm nay pama nó có việc bận nên đi làm sớm . Không có ai gọi nó dậy vả lại nó lại có tật ngủ nướng nên dậy muộn là phải rồi .

” Trời ơi ! Sao khổ cho con vậy nè !”- nó vừa ăn tạm cái bánh mì kẹp kem vừa chạy ra lấy cục cương thân yêu rồi cười lên nó mà phóng thẳng đi luôn . Ôi chắc mất luôn lượng calo ăn sáng từ chiếc bánh mì kia mất ! (-_-)

Đến trường nó thẳng gấp chiếc xe đạp xanh lơ của mình vào chỗ để xe rồi chạy thực mạng lên lớp . Vừa mới đến lớp đã thấy con bạn thân của nó đứng ngoài cửa nhìn vào đồng hồ mà cười nhìn nó .

” Còn 3’ nữa nha cưng !”- nó vừa chạy đến nơi thì nhỏ đã vỗ vỗ vào người nó để điều hòa nhịp thở cho nó .

Nó thở hổn hển mà tim cứ như đập loạn theo , bên vệ bụng của nó nhói lên vì mệt . Thật may cho cái thân nó ! Nếu mà muộn chắc bị lôi lên phòng giám thị uống trà rồi ! Nhỏ cùng nó đi vào trong lớp học , nó đi đến chỗ ngồi của mình thì đáp cái cặp an toàn xuống băng ghế , nó nhìn sang người ngồi cạnh mình mà cố nặn ra nụ cười tươi nhất có thể

” Chào buổi sáng !”- nó quay sang nhìn gương mặt lạnh tanh của hắn . Hắn vẫn như mọi ngày , trên người mặc chiếc áo sơmi trắng mở 2 nút áo , chiếc quần âu đen dài cùng đôi giày thể thao màu đen năng động . Đôi mắt xanh thẳm không thấy đầy suy nghĩ nhưng không ai biết được với mái tóc hung đỏ được vuốt ngược đầy cuốn hút .

” Chào !”- đáp lại câu chào của nó là một cái bơ lạnh của hắn , hắn vẫn ung dung đặt hai chân lên bàn mà nghe nhạc .

Tiết học trôi qua trong sự nhàm chán của mọi người . Nó thì đã ngủ gục trên bàn còn hắn thì cứ ngồi đó mà nghe nhạc nhìn sang khuôn mặt bình yên của nó rồi một nụ cười đã hiện lên trên khuôn mặt lạnh lùng kia. Anh và nhỏ thì cứ ngồi đó mà tình tình tứ tứ , anh anh em em nghe mà ớn lạnh . Vì đây là trường học không lệ tuổi tác mà chỉ cần năng lực học mà thôi nên có thể xếp chung vào một lớp.

” Anh nghĩ con Dương có vấn đề không ?”- nhỏ quay sang nhìn anh đang nghịch những lọn tóc hồng nhạt của mình kia . Khuôn mặt điển trai , đôi mắt xanh thăm với mái tóc vàng kim cùng bộ âu phục trên người khiến anh có phần thêm trứng trạc và trưởng thành .

” Chắc không có chuyện gì đâu ? Chuyện của tụi nó sẽ tự 2 đứa giải quyết !”- anh xoa đầu nhìn nhỏ , người yêu bé nhỏ của anh lo việc bao đồng quá đi à ! (^ _ ^)

” Dạ !”- nhỏ nghe lời rồi ngẩng đầu lên cùng cặp mắt ngọc bích tinh nghịch nhìn anh .

Giờ ra chơi

Nhỏ và anh cùng nhau đi đến chỗ nó và hắt mà rử rê nó và hắt đi ăn nhưng đều bị từ chối . Thật tội nghiệp cho họ mà ! Có lòng tốt mà bị từ chối thẳng tay bằng 1 từ duy nhất ” Không ” thế là cả hai cùng đi ăn cùng nhau nhưng thật ra có đi ăn đâu mà là đi hẹn hò ở chỗ nào đó mà .

Sau khi nhỏ và anh rời đi thì không khí ở đây trở nên ngột ngạt thì nó cũng quyết định đi chỗ nào đó cho thoải mái tâm hồn .

” Mày đi đâu ?”- hắt nhìn lên khi thấy nó rời khỏi chỗ . Con này đi đâu vậy nhỉ ? Ngồi suốt mà chẳng nói gì không lẽ nó giận mình thật à ?

” Tao không giận mày ! Tao muốn đi đâu để xả stress thôi !”- nó như đi guốc trong bụng hắt vậy nhưng thật ra có phải nó đi guốc trong bụng hắt đâu mà chỉ biết nói đại vài câu để bắt chuyện thôi không người lại đúng (* _ *)

” Tao đi cùng ?”- hắt ngược lên nhìn thẳng vào ánh mắt đang có sự bối rối từ câu nói của hắt . Hắt nhìn nó mà lấy chút ý nghĩ của nó nhưng cũng khó có thể đoán được cho lắm vì nó là con người đa nhân cách mà .

” Tùy mày !”- nó thở dài rồi bước đi theo sau nó là hắt cũng bước ra khỏi cái chỗ ngồi của mình .

Cả hai đi ra sân cỏ sau trường mà ngồi xuống , cỏ ở đó được chăm sóc rất sạch sẽ và tươi tốt nên các học sinh có thể ra đó chơi . Hắt nằm xuống mà nhắm con mắt xanh thăm lại mà nghe nhạc còn nó ngồi không biết nói gì thì quay sang hắt nhìn với cặp mắt buồn thắm , nó đã hứa sẽ không khóc vì hắt nữa nên nó phải nén lại cho những giọt nước mắt trôi ngược vào tim .

Bỗng dưng ở xa kia có một chàng trai đang chạy đến với khuôn mặt mừng rỡ , chàng trai có khuôn mặt trắng ngần với đôi mắt màu vàng nhạt cùng mái tóc xanh đen ngắn mượt đang nhảy múa cũng những làn gió mát . chiếc áo sơ mi trắng mở 3 nút áo để lộ bộ cơ 6 múi săn trắng , chiếc quần bò nam tính xanh sẫm , cánh áo được xắn lên để lộ làn da trắng như em bé , đôi giày thể thao đen kẻ sọc trắng đang phải vận động cùng đôi chân chạy đến chỗ nó .

” Có phải Dương không ?”- chàng trai là người Mỹ nhưng không ngờ nói được tiếng việt trôi chảy như ăn cháo ngon lành vậy . Cậu và nó chơi thân với nhau từ hồi 7 tuổi từ khi nó về quê nội ở Mỹ và cả hai gặp nhau trong vụ đụng độ khi đi xe lượn lung tung trong công viên .

” Cậu là Ken phải không ?”- nó ngơ ngác nhìn anh chàng hồi lâu rồi mới nhớ được cái gì đó trong đầu . Ngược đôi mắt nâu ấm lên nhìn thẳng đôi mắt vàng kia mà cười tươi .

” Đúng !”- cậu vỗ tay vài cái thưởng cho cái chất xám của nó không biết bị vít bởi cái gì nữa , mới năm ngoái gặp nhau mà đã lộn xộn hết cả kí ức lên lại còn mãi mới nhớ được ra cậu cơ chứ .

” Lâu lắm không gặp !”- nó chạy ra với nụ cười tươi như ngày nào mà nhảy lên người ôm cậu luôn , đây là vì nó vui quá mà . Một là cậu là vị cứu tinh phá tan sự im lặng của nó , hai là lâu lắm rồi mới gặp lại không vui làm sao được .

” Khụ ... khụ... tôi còn ở đây !”- hắt có cảm giác khó chịu khi nó ôm người khác giới và người kia ôm lại nữa chứ ! Có phải mình ghen không nhỉ ? Chắc không phải đâu , chắc là mới hôm qua nó tỏ tình mà hôm nay lại ôm ấp với người khác nên thấy bực tức thôi .

” À... giới thiệu đây là Ken là bạn từ nhỏ còn đây là Nhật bạn cùng lớp !”- nó giới thiệu ngắn gọn cứ chỉ hết đến cậu rồi lại đến hắt . Nhưng giới thiệu cậu là bạn từ nhỏ khiến hắt có đôi phần bất ngờ , sao nó lại không kể cho hắt nghe cơ chứ ?

” Chào cậu !”- cậu đi đến chỗ hấn nở nụ cười ấm áp mà bị hấn cho một cú bơ lạnh lun . Hấn đứng dậy rồi đi về phía nó rồi kéo tay nó đi nhưng bị nó rụt lại .

” Tại sao ?”- hấn bất ngờ khi nó rụt tay lại bèn quay lại nhìn nó , không lẽ vì cái thằng bạn chơi với nó từ nó kia sao ?

” Sẽ khiến mọi người hiểu lầm !”- nó e dè nhìn hấn mà cũng đúng thôi giờ nó chẳng là cái gì của hấn ngoài từ bạn ra mà nắm tay kiểu này chắc bị đánh ghen sớm mất ! (-_-)

” Thôi vậy !”- hấn tức giận bỏ đi về lớp để lại nó và cậu vẫn ở đó . Tuy nó và hấn học với nhau từ nhỏ nhưng hấn có bao giờ thân thiết với nó đâu mà cứ tỏ ra lạnh lùng thì khi hấn kéo tay nó thấy lạ là đúng thôi .

” Thôi không nhắc đến nữa ! Mà cậu học lớp nào ?” - nó nhìn hấn rồi lắc đầu buồn theo từng bước chân của hấn sau đó nhìn sang bên cậu cười gượng.

” À ... Mình học lớp A1 !”- cậu cười trừ vì không biết có học cùng lớp với nó không nữa mà cũng không sao nếu không học cùng thì cậu sẽ chuyển lớp cho học cùng nó thì mới thôi

” Cùng lớp rồi nè bạn !”- nó cúi đầu vỗ vai cậu vài cái khiến cậu tưởng rằng nó không học cùng nhưng khi nó ngẩng đầu lên thì lại mạng theo nụ cười rạng rỡ làm đốn tim cậu

” Vậy đi chứ !”- cậu choàng tay qua vai nó rồi kêu nó đi bảo nó dẫn đường vì cậu mới đến đây mà . Cậu đâu phải bản đồ thế giới đâu mà biết đường cơ chứ .

” Ừm ”- nó cũng vui vẻ khoác lại vì là chuyện thường thôi lần nào đi Mỹ mà chả chào nhau như vậy .

“”“”“”“” GTNV mới“”“”“”“”

+ Trương Minh Phong (Ken - cậu) : khuôn mặt tượng tạc , làn da trắng như em bé , đôi mắt vàng ấm là người Việt - Mỹ , mái tóc xanh đen , cơ bụng sáu múi , dáng người chuẩn menly lun . Thông minh , giỏi võ , thân thiện với mọi người là bạn của nó từ hồi còn học cấp 1 . Cao 1m80 , IQ: 200/200. Là con của tập đoàn Trương MK lớn thứ 2 thế giới .

3. Chương 3 : Lời Cảnh Báo

Sau khi cả 2 lên lớp thì đúng lúc tiếng trống báo hiệu vào tiết học vang lên nên tụi nó ở trên đó luôn . Khi cô giáo bước vào lớp thì đã giới thiệu học sinh mới luôn , tụi con gái trong lớp cứ trầm trồ khen ngợi có thêm một hotboy mới .

” Em muốn ngồi chỗ nào ?”- Giáo viên nhìn cả lớp sau đó quay sang nhìn cậu cười hiền . Cô rất được nhiều học sinh quý mến đó nha ! Bởi vì lời nói nhẹ nhàng , cử chỉ ân cần với học sinh nên được kính trọng là phải rồi .

” Ngồi chỗ mình nè bạn ”- nữ sinh 1

” Hay ngồi chỗ mình nè ! Vẫn còn thừa chỗ mà ”- nữ sinh 2 nói thì nói vậy nhưng con nhỏ đó đã đạp thẳng nam sinh ngồi cạnh xuống đất . Hấn ta biết làm gì bây giờ khi biết được tánh tình lũ con gái là thế ngoại trừ nó và nhỏ vì là cái lũ họ hàng với quý quậ mà nên chẳng bao giờ quan tâm đến giai đẹp cả .

Cả lớp nhìn hấn ta với ánh mắt thương cảm rồi nhìn vào nhỏ đó ” người gì đâu mà khiến người khác phải có ác cảm ”

” Dạ ! Em ngồi ở bàn thứ tư bên cửa sổ kia ạ !”- cậu sau một hồi lướt qua nhìn chỗ ngồi của các học sinh trong lớp một lượt thì dừng lại chỗ nó . Nó ngồi một mình nhưng đang nhìn ra cửa sổ suy nghĩ gì đó .

” Nhưng chỗ đó là chỗ bạn Nhật ! Em có thể ngồi sau bàn bạn Dương !”- cô nhìn cậu khó xử nhưng cũng phải thôi . Ai giám đụng độ với hấn cơ chứ kéo đụng vào chết là vừa .

” Dạ !”- cậu lủi thủi ra sau chán nản không được ngồi cùng nó nhưng thôi , ngồi sau cũng gần mà . Một mình một chỗ thoải mái quá xá luôn !

Lúc cậu quyết định ngồi chỗ nó thì bao nhiêu nữ viên tía ánh mắt căm ghét hướng về phía nó mà nó chẳng quan tâm mà cứ ngồi nhìn chỗ ngồi bên cạnh nó đang bị bỏ trống . Thật ra hần đã đi đâu khi nó còn ở chỗ cậu ! Mặc dù hần không có tình cảm với nó nhưng nó lo cho hần cũng với danh là bạn bè được mà .

” Minh ngồi sau nè !”- cậu nói vậy làm nó giật mình quay lại , lúc này có quan tâm gì đâu nên không biết cậu ngồi chỗ nào là đúng rồi .

Sau buổi tiết học trôi qua , nó cũng biết được hần ở đâu . Hần mỗi khi trốn tiết không phải lên sân thượng thì đi đâu được chứ nhưng nó không giám lên vì sợ quấy rầy hần .

Ngày này qua ngày khác , hần thì vẫn im lặng theo dõi nó nhưng con nó với cậu thì vẫn thân thiết như bên Mỹ nhưng có vẻ không đúng chỗ nên bao nhiêu nữ sinh nhìn nó với ánh mắt khinh bỉ rồi con bạn thân trời đánh mấy ngày hôm nay không nói chuyện với nó cũng chạy đến .

” Mày cẩn thận với cái lũ cây thế cầm quyền kia nhá !”- nhỏ nói khê vào tai nó , có vẻ nhỏ đã bị anh thuần hóa rồi hay sao ý . Hôm nay lại dở hơi đi mặc váy nhưng cũng đẹp mà ! Bộ váy trắng sữa dài đến đầu gối để lộ làn da trắng ngần với đôi giày búp bê trắng chỉ có một câu duy nhất tả được nhỏ là một cây tuyết nhưng bộ tóc hồng nhạt của nhỏ khiến nó tưởng kem dâu với đôi mắt xanh ngọc làm tôn lên vẻ đẹp trời ban của nhỏ .

” Tại sao ?” - nó ngu ngơ nhìn nhỏ , hôm nay nhỏ rảnh quá nên nghĩ lung tung chắc vậy thôi nhưng cứ nghe theo nhỏ thì hơn vì nhỏ như là tiên vậy , hồi nhỏ cả hai đi chơi khu giải trí chơi cái trò bốc thăm trúng thưởng , nhỏ nói cái nào trúng phóc cái đó (^^)

” Tao thấy mấy con nhỏ đằng kia bàn cái gì về mày !”- nhỏ kéo nó đến một góc khuất của trường mà nói nhỏ với nó , may mà lúc đó không có ai phát hiện nếu không thì toi rồi . Cậu và anh mà biết chắc canh tụi nó 22/24 ngoại trừ lúc vsen đó nha (~_~) ngoại trừ hần thì thánh ai biết được .

” Chắc tụi nó khen tao xinh , tao đẹp thì sao ?”- nhân cơ hội nó tự cao đến 19 tầng mây một lúc rồi gặp quỷ atula sau chắc được ông ấy giảm cho vì họ hàng mà .

” Kết cấu tâm hồn của mày chẳng đẹp ít nào !”- nhỏ nhún vai nhìn nó đang tự phồn với nhan sắc trời ban của nó . Con này tự cao quá đi ! Đến lúc tụt xuống thì phải chọn cái hố thật sâu cho nó mới được ! Hazz

” Thôi đi về lớp ! Tao sẽ chú ý !”- nó thở dài vì mấy cái chuyện của lũ rảnh rồi sinh nông nổi của cái lũ này quen rồi nên với nó cũng gọi là chuyện bình thường thôi .

” Ừm !”- cả hai cùng nhau về lớp mà chẳng ai phát hiện ra có một bóng người đã nghe được cuộc nói chuyện từ đầu đến cuối , khi tụi nó về thì bóng người đó cũng khuất dần mất tăm hơi luôn .

Bóng người đó là ai ? Là người tốt hay xấu ?

Chương tiếp theo sẽ giải mã cho tất cả câu hỏi của mọi người ?

Mong mọi người ủng hộ và nhận xét thật lòng nha !... (^^)

4. Chương 4 : Họ Hại Thành Hại Họ

Tiết thể dục ...

Tụi nó đi thay đồ xong tập chung dưới sân vận động ở sân trường , tụi nó mặc trên người với chiếc áo cộc tay trắng cổ tròn với chiếc quần dài đen kẻ sọc trắng dễ cử động chân tay cùng đôi giày thể thao trắng của nữ sinh còn của nam sinh là đôi giày thể thao đen kẻ sọc trắng . Cả hai đi vào hàng đứng của mình mà nghe ông giáo giảng hôm nay chơi những gì (^^) .

” Hôm nay chúng ta sẽ chơi bóng rổ ! Mọi người chia nhóm ra tập luyện chung nha ! thầy bận chút việc !”- ông thầy thể dục nhìn tất cả phân bố cách tập luyện cho cả lớp xong rồi phóng bay đi thẳng mắt nhắm hơi luôn như là bị axit dội vào người bốc hơi vậy .

” Hey ! Mọi người chơi chung không ?”- nhỏ kéo nó chạy ra chỗ tụi hần , nhỏ bây giờ đã cột tóc cao giống nó trông rất năng động với giọng nói vàng oanh của nhỏ khiến ai cũng thích nghe nhưng lại là khi hát thôi còn khi nói thì nhỏ hơn loa phát thanh rồi.

” Ừm ! Cũng được đó !”- cậu với anh đồng ý rồi nhìn hai đứa tụi nó cười , hai đứa nó rủ chơi sao mà không chơi cơ chứ , nhỏ có trò gì hay thì mất vui à .

” Mày đi không ?”- anh quay lại đằng sau nói với thằng em trai quý tử , lạnh lùng , tiết kiệm lời kia (hần) . Không biết hần có phải đàn ông không nữa , nó đã tốn tinh thần để nói ra lời tỏ tình với hần rồi mà hần lại từ chối , hần phải hối hận khi đã từ chối đứa anh coi như em gái vậy .

” Đi !”- hần kiệm lời rồi đứng dậy đi trước ra chỗ sân bóng . Hần sao mà không đi , mấy ngày hôm nay hần cứ nghĩ mãi về nó , có vẻ như hần đã biết quan tâm một người là gì nhưng hần chưa giải đáp được đó là cảm giác gì nữa chỉ biết bảo vệ một người có vẻ vui vui thôi.

“Có ai ghi âm giọng đâu mà tiết kiệm lời nói như hần ta đang thiếu chữ trong đầu luôn !”- nhỏ nhìn hần mà tức thay cho con bạn chơi lâu năm bên cạnh mình (nó) , nhỏ đã biết câu chuyện rồi , mọi nó mãi mới ra được đấy nhưng khi nghe xong thì nhỏ đã ném chiếc điện thoại thân yêu của nhỏ vào tường mà hỏng luôn rồi (~~~)

” Thôi đi đi !”- nó nói rồi kéo cả bọn ra sân bóng .

Sân bóng ở đây đẹp , to , rộng lắm nha , nhìn mà thích hết sẩy luôn . Sân bằng phẳng được lớp bê tông đổ lên , chỗ nghỉ giải lao cho học sinh được những rặng cây bao phủ bao quanh tạo bóng mát cho mọi người ngồi dưới gốc cây . Ở sân chơi có khoảng 4-5 chiếc cột dựng lên với chiếc rổ tròn có lưới trắng để ném bóng vào rổ .

Tụi nó chạy ra chơi với nhau vui vẻ nhưng hần thì lại leo lên cây ngủ mất rồi (-_-) . Nó đang đứng cười đùa với ba người kia nhưng không biết quả bóng rổ to bằng mặt người lao thẳng vào đầu nó với độ mạnh không gọi là mạnh nhưng cũng đủ để nó sắp hôn đất mẹ rồi may sao cậu đỡ nó kịp lúc .

” Không sao chứ !”- cậu vòng tay qua eo nó mà nhắc nó dậy đứng thẳng người , vì vừa nãy chỉ mới tóm được cái áo nó thôi khiến nó suýt ngạt thở vì bị thất cổ .

” Không... sao !”- nó hít lấy hít để cái không khí trong lành ở đây mà sắc mảy cú của vụ thất cổ . Bị ám sát thật may không bị hôn đất mẹ và cũng đến tệ khi sắp bị trầu trời , thật khổ cho nó , may cái này thì lại xui cái kia .

” Xin lỗi mình không cố ý !”- con nhỏ Lệ chạy ra hốt hoảng nhặt chiếc bóng , nhỏ Lệ vừa ném được hạ hạ xong nhưng cũng phải sôi máu khi nhìn thấy cảnh cậu đỡ nó dậy . Nhỏ Lệ chính là con nhỏ đã đạp nam sinh xuống đất để cho cậu ngồi đó .

Nhưng xin lỗi chưa được bao lâu thì một quả bóng bay đến với tốc độ kinh hoàng và nhằm trúng đầu nhỏ Lệ luôn khiến nhỏ hôn đất mẹ .

” Xin lỗi ! Bạn có sao không ?”- nhỏ chạy đến giả bộ mặt hối lỗi mà đỡ nhỏ Lệ đứng dậy khiến nhỏ Lệ tin nhưng đến nửa chặng đường thì nhỏ lại thả tay ra và kết cục là nhỏ Lệ lại hôn đất mẹ một lần nữa . Nhỏ hần dạ nhưng không dám cười lớn khiến anh đứng bên kia mà cười rúc rích .

” Không sao !”- nhỏ Lệ biết dụng ý nhưng vẫn giả bộ không biết mà nghĩ mình là người hiền lành mà .

Cả hai đang dùng ánh mắt âu yếm nhìn nhau đắm đuối mà không phải mà là ánh mắt giết người mới đúng mà không hay biết hần đã đi đến bên cạnh nó rồi đưa cho nó một quả táo vừa bứt được trên cây .

” Ném đi !”- hần nở nhếch môi , nhỏ Lệ đứng đến nó sao . Phải trả cả vốn lẫn lãi mới được , hần thì đang cố bảo vệ nó mà nhỏ đó lại đứng đến thật đang muốn treo mạng sống của mình cho hần mà .

” Ừ..m !”- một cái nhếch mép thôi nhưng đã làm hấn thêm cuốn hút hơn , cái nhếch mép thôi nhưng đối với nó như là gặp được nụ cười đầu tiên vậy . Thật đẹp !

Nó quay sang nhìn nhỏ Lệ đang đưa anh mắt giết người nhìn nhỏ mà cười nhếch mép gian tà giống y hệt hấn , không phải là học lõm đầu à nha mà là cùng một cái nhếch mép thôi .Nó co người lại với quả táo trên tay , hai tay chụm vào nhau rồi tay phải đưa quả táo lên cao rồi co chân vuông góc với người sau đó đặt chân xuống đồng thời đưa tay ném thật mạnh quả táo đến chỗ nhỏ Lệ trông như người huấn luyện viên ném bóng chày vậy .

” Ôi !”- nhỏ Lệ lại một lần nữa ôm đất mẹ nhưng quả này khiến nhỏ Lệ đau đến chảy cả nước mắt . Nhỏ Lệ rửa thềm đứa nào dám ném vào đầu nhỏ , nhỏ sẽ không tha cho đứa đó .

” Minh không may !”- hấn đi đến chỗ nhỏ Lệ mà ngồi xuống trước mặt lạnh lùng nhặt quả táo lên vì sao ư vì trường này có một môi trường sạch sẽ và có tiếng nhất Việt Nam đó nha .

” À... không sao !”- nhỏ Lệ ngơ ngác vì vừa nãy nhỏ đã bắt chuyện được với hấn rồi ư , một cú đau điếng trên đầu cũng đáng mà . Ôi hoàng tử của lòng nhỏ đang nói chuyện với nhỏ kìa ! Thật vui quá đi !

” Vậy thôi !”- hấn nghe câu trả lời thấy vừa ý rồi đi thẳng đến chỗ tụi nó đang cười đau ruột kia . Cách đứng cười rất dễ người khác bảo mấy đứa ở trại mới ra , anh và cậu thì cười thôi nên không cần nói gì còn nó và nhỏ thì mỗi người một kiểu . Nó thì đứng gục người xuống vừa giấu đi nụ cười vừa vỗ đùi đen đét còn nhỏ thì ở đằng sau cười đập vào vai nó đôm đốp .

” Có cần phản ứng vậy không ?”- hấn chau mày nhìn lũ dở hơi mà lại là những thiên tài của trường nữa chứ . Cười đến đâu thì cười phải biết giữ ý tứ chứ , cứ cười như thế này chắc trường này là trạm ba thá mất .

” Thôi đi về !”- hấn không chịu nổi lũ này mà phán một câu khiến ai cũng phải nghe theo rồi đi về .

Họ cười vì nhỏ Lệ bị hôn đất ba lần trong chưa đầy 1 tiếng và lại còn bắt ngờ khi hấn lại giúp nó nhận thay tội nữa chứ rõ ràng nó ném mà thành hấn ném , nhưng nhỏ Lệ lại ngu đến mù quáng luôn rồi , đi tin lời cái thằng là hotboy nổi tiếng nhất trường và còn tiết kiệm lời nữa chứ . Thật không hổ danh mà ! Chắc hấn bắt nhỏ Lệ bỏ ra biển cho cá mập ăn chắc nhỏ cũng toại nguyện mất ! (>_<>

5. Chương 5 : Đánh Hội Đồng

Giờ tan trường cũng đến khiến bao học sinh ở trường phải tươi như gặp tiên vớ được tiền vậy . Ai cũng hớn hở vác chiếc cặp trên người mà đi vào trong xe hơi nhà mình nhưng còn nó thì sao phải ngồi trên chiếc xe đạp thân yêu nhưng nó không quan tâm vì nếu ngồi trên xe hơi khiến nó cảm thấy ngọt ngào . Mới dắt được cục cưng của mình ra đến cổng trường thì nhỏ Nga và nhỏ Lệ kéo nhau đến đứng trước xe nó nói muốn đi ăn vì muốn xin lỗi vụ ném bóng vào đầu nó , biết là có ý đồ nhưng nó vẫn đi theo thử xem hai nhỏ dở trò gì . Hai nhỏ dẫn nó đi vào trong một ngõ hẻm và tụi cũng thắc mắc nhiều nhưng nhỏ Lệ bảo ở đây tuy hoang vu nhưng có một tiệm bánh ngọt rất ngon , tụi cứ theo cho đến khi đến đường cụt thì tụi mới quay lại thì một đàn người thanh niên nhưng có bộ mặt ghê tởm ở đằng sau , nó chắc chắn đây là bang hội nào đó do hai nhỏ thuê .

” Hai đứa mày có cần thuê hấn xã hội đen không ? Đề cao tao quá !”- nó nhếch mép nhìn lũ lâu la khoảng gần 30 người . Dừng đến xã hội đen ư ! Bà không sợ chúng bay đâu ! Nhưng không biết chơi lũ này ra sao đây ! (>_<>

” Hai cô đâu cần gọi nhiều người đến đánh một cô em xinh đẹp như thế này !”- một tên con trai nhìn nó với khuôn mặt nhả nhớt lớn hơn nhìn chỉ muốn đấm cho một phát .

” Không nói nhiều tất cả lên cho tụi !”- nhỏ Lệ tức đến tím mắt , vì sao ai nhìn nó cũng được mọi người yêu quý mà tại sao nhỏ lại không được nhìn nó . Mà bọn này nhận tiền rồi thì phải nghe lời chứ , không lẽ muốn bùng luôn à !

” Cho tụi tụi chơi con nhỏ đó đã !”- tên mặt sẹo nhếch mép thích thú , con mắt thèm thuồng nhìn nó . Món đồ ngon mà không chơi thì tiếc lắm !

” Tùy các anh ! Chỉ cần xử nó cho tôi !”- nhỏ Nga từ đằng sau vuốt vuốt cây súng giả có gắn ống kim tiêm có cái gì đó mà cười nhếch mép . Không lâu đâu , nó sẽ phải mất đi tất cả .

” Để các anh phục vụ em hôm nay nha !”- tên mặt thẹo nghe được câu trả lời như ý muốn bèn cười lớn nhìn chăm chăm vào nó thêm thường .

” Tới đây em chiều tất !”- nó vẫy tay đứng dáng kiêu khêu gọi lũ dê già kia . Bà không dễ bắt nạt đâu nha mấy cưng ! Lại đây bà tặng cho các cưng mấy đòn ha !

Tên mặt thẹo đi đến gần nó đưa tay lên định vuốt ve khuôn mặt của nó thì bị nó giáng cho một cú đập trúng cái quý của tên đó khiến hấn nhảy tung tưng lên như thăng trại mới ra vậy

” Mày .. !”- tên mặt thẹo vừa ôm cái đó vừa nhảy vòng quanh khiến mấy thằng còn lại cười khúc khích vì không ngờ cái thằng bọn đàn em gọi bằng đại ca mà lại thảm hại đến thương hại dưới tay con nhỏ chân yếu tay mềm này .

” Tôi làm sao ! Hahaha !”- nó cười lớn cùng lũ kia , ôi chao ! Không phải là đồng minh sao cùng tính cách với nụ cười quái ác vậy trời ! (---)

” Tụi bay cười cái gì ! Lên hết cho tao !”- tên đại ca giận đỏ mặt với bọn đàn em này . Tụi này cho nóc bao nhiêu rồi mà còn chê bai thằng đại ca này nữa chứ ! Thật là lũ ăn hại mà !

” Dạ ”- tụi kia ngừng cười và tất cả xông lên đánh nó nhưng nó đâu để bọn kia đánh mình dễ dàng .

Nó sử dụng hết những loại võ mình đã học ra với những động tác điều luyện để tiếp đón tụi kia (mình không biết về võ mấy nên cho mình bỏ qua nha --) . Đánh lâu rồi nó cũng cảm thấy mệt và đuối sức , mỗi động tác của nó không được đủ mạnh như trước nữa và nó cũng không nhanh nhạy như ban đầu . Một tên đàn em thấy nó vậy cũng mang một cái tìp ra đi đến sau lưng nó và cũng đồng thời mũi kim trong con súng giả được nhỏ Nga chĩa vào nó từ trong góc tường , chiếc tìp lao đến nhanh như gió cùng mũi kim kia đã được phóng ra khỏi vỏ .

” Bạch ... búp ”- máu chảy lênh láng trên ngô hẻm bốc lên một mùi tanh nồng khiến cho những con người ở đây cảm thấy khó chịu . Một dáng người đã ngã xuống trên nền đất đầy cát bụi bẩn , mọi người đều nhìn theo bóng người đó cho đến khi an tọa trên mặt đất.

6. Chương 6 : Dẫn Về Nhà

Khi nghe tiếng động gì đó nó đã quay mặt lại và bất ngờ khi một dáng người quen thuộc đang đứng trước mặt nó với mũi kim trên vai nhưng hấn không bị gây tìp đánh chúng mà ngược lại , tên định đánh lên nó kia thì trên đầu hấn ta túa ra rất nhiều máu khiến cho mọi người ở đây phải khiếp sợ . Lúc nhỏ Nga và tên kia chuẩn bị giáng gây tìp và mũi kim vào người nó thì một bóng đen rất nhanh đã chạy đến với tốc độ kinh hoàng khiến cho những người có mặt ở đây chỉ nhìn thấy có cái gì đó vụt qua mắt họ thôi con không rõ là thứ gì , hấn chạy đến và dùng một cú đá chân cao thật mạnh lên gây tìp khiến nó lật ngược lại mà đánh trúng đầu tên kia nhưng vì hấn không để ý đến mũi kim kia nên nó đã lao đến và trúng vào vai hấn .

” Xin lỗi đã đến muộn !”- hấn rút mũi kim ra vút sang một bên rồi nhìn nó với ánh mắt âu yếm và thật ấm áp khiến trái tim nó rung lên nhưng nó vẫn tự nhủ với mình là chắc nó nhìn nhầm thôi .

” Không sao !”- nó nhìn vào cái đầu kim được hấn vút ra nó có một dung dịch màu tím bao quanh rồi nó lại nhìn lên vết thương trên tay hấn thì thấy nó vẫn lành không có màu khiến nó hơi nghi vấn và thấy lạ .

” Lên thôi !”- hấn vừa nói xong thì kéo tay nó xông vào lũ lâu la kia , cứ gặp tên nào cản đường thì hấn lại mở đường cho nó bằng những chiêu thức không biết ở môn phái nào nhưng nó thấy rất lạ . Nhưng cũng thôi quan tâm làm gì nữa , nhàn nhã cho qua là xong !

Sau khi xử lí xong thì hấn dẫn nó tới một đồi núi đầy những bông hoa đại mùi thơm ngát bằng chiếc xe moto phân khối lớn mới ra mắt trên thị trường , nó cũng không thắc mắc chỉ biết ngồi trên đó hưởng thụ làn gió mát thoai và nó cũng không dám ôm vào eo hấn mỗi khi hấn tăng tốc làm nó suýt ngã .

Đến nơi thì nó cùng hấn ngồi ngắm những ngôi nhà với những dòng người tập nập cùng những ánh đèn pha mờ ảo được bật lên đón chào buổi tối , ngồi trên này có thể nhìn thấy được một vùng của thành phố rộng lớn , nó thật đẹp !

” Mày thấy đẹp không ?”- nó cảm thấy quang cảnh nơi đây trở nên ngọt ngào bèn lên tiếng nói trước

” ...” không có tiếng hồi đáp của hấn khiến cho nơi đây lại bao trùm lấy âm lặng . Hấn dường như không còn nghe thấy và không nói được nữa .

” Đây tao đang nói với mày đấy !”- nó quay sang cái tên ngồi bên cạnh mình mà ngang như là điếc dờ vậy nhĩ . Không biết hấn có sao không nữa .

“.. ” đáp lại vẫn là sự im lặng của hấn

” Hay là ...!” - nó thấy hấn không chả lời bèn nhớ tới điều gì đó bèn nhảy đến trước mặt hấn mà khua khua cái tay ra trước mặt hấn thử xem hấn có thấy gì không rồi nhìn vào con mắt xanh sẫm sâu thẳm đã đục ngầu trở nên mờ mịt .

“ Chết tiệt ...!” - nó thấy hấn không có phản ứng gì bèn tức giận phun ra một câu tục . Quả nhiên không sai , hai con nhỏ đó dám dùng loại thuốc ngưng mọi giác quan trong con người ư thật là thâm độc mà . Nếu mà không chữa nhanh trong 4h đồng hồ thì ngũ giác của hấn có thể ngưng mãi không hoạt động trở lại luôn đó !

” Còn 2h đồng hồ !”- nó nhìn xuống chiếc đồng hồ trắng đeo tay của mình mà tính toán gì đó ! Mà hình như papa của nó chính là người chế tạo ra thuốc đó thì phải và loại thuốc đó cũng là lọ thử nghiệm thôi nên vẫn phải qua quá trình chế tạo lại cho nó cải thiện ! Tại sao mấy nhỏ kia lại lấy được loại thuốc đó cơ chứ !

“ Đi thôi !”- nó kéo tay hấn đứng dậy khiến hấn bất ngờ nên “ Ồ ” lên một tiếng sau đó hiểu ý nó có điều gì đó quan trọng nên đành đi theo , hấn cũng biết mình bị ngưng ngũ giác rồi chứ , vì không muốn nó lo lắng nên không dám nói cho nó biết . Hấn tự nhủ rằng chắc ngày mai sẽ không sao đâu nhưng hấn đâu biết loại thuốc đó là gì cơ chứ ! Nhưng thôi kệ nó đi !

Nó dẫn hấn lại gần chiếc xe moto của hấn trở nó đi mà ngồi hấn lên trước xe làm người lái sau đó đội mũ bảo hiểm cho cả hai rồi kéo hấn lên ngồi sau , lên ngồi an toàn nó bèn lấy hai tay mình kéo tay hấn từ phía sau mà đặt hai tay hấn ôm eo mình , đầu tiên hai người cũng đổ bừa mặt sau đó cũng bớt đổ rồi cũng trở nên bình thường trở lại . Nó rồ ga lên mà phóng bạt mạng trên con đường phố tấp nập nhưng nó vẫn có thể luồn lách qua những chiếc xe phía trước kia dễ dàng như một tay đua thực thụ vậy nhưng ai biết được nó chỉ được pama nó dạy và cho đi đúng 3 lần .

“ Kết ” tiếng xe thắng gấp trước cổng nhà nó nhanh đến tóe lửa do bánh xe ma sát với mặt đường , tiếng xe kêu to trước cổng nhà khiến pama nó giật mình mà chạy ra , papa nó thì đang uống trà thì bị giật mình phụt hết cả ra còn mama thì đang trong bếp làm món ăn thì phải giật mình mà chạy ra ngoài

“ Con đi xe gì mà khủng khiếp vậy ! Pama cứ tưởng IS đến nhà chơi nữa chứ !”- pama nó sau một hồi quan sát thì thấy nó lái chiếc xe cùng hấn vào trong sân nhà thì cả hai thở phào nhẹ nhõm ! Tưởng rằng nó lại đánh ai hay là gây ra trò gì mà võ đồ đặc nhà người ta nữa , họ mà đến phản nản nữa thì chắc cả hai chết mất ! (~~)

“ Pama giúp con đưa thằng này vào nhà hộ con !”- nó chưa kịp giải thích gì mà đã bảo pama nó lôi hấn vào trong ! Mà cũng đúng thôi , nếu không ai đưa hấn vào thì vấp vào đâu đập ngã gãy răng thì đừng kêu à nha !

“ Bạn trai con à !” - cả hai cùng mắt sáng mà chạy ra . Ôi ! Lần đầu tiên nó dẫn trai về nhà đó nha ! Pama còn tưởng nó nghịch và quậy phá quá không ai dám yêu nữa chứ .

“ Không phải mà là bệnh nhân , con cần papa giúp !”- nó cất xe xong thì chạy ra phản đối ! Nó và hấn có là gì của nhau đâu chứ ngoài bạn bè ra thôi ! Nếu pama muốn có người yêu thì hàng đồng trai đang xếp

hàng chờ con đồng ý kia kìa !

“ Giúp gì vào đây đi !”- papa nó nghe thấy con gái yêu quý của mình nhờ vả thì bèn bảo nó giải thích tình hình ra ! Nó hiếm khi nhờ papa lắm nha toàn là nó tự học không à ! Nó một bộ óc thông minh lắm nha , chỉ cần dạy 1 -2 lần nó đã nhớ rồi !

Nó dẫn hấn vào nhà sau đó kể tất cả sự việc cho papa nó nghe rồi ông cũng hiểu ra đó là loại thuốc gì rồi ông vào trong phòng làm cái gì đó , lát sau ông đi ra khỏi phòng với cái thứ chất lỏng màu tím trên tay giống hệt cái màu trên đầu kim tiêm của nhỏ Nga luôn .

“ Cái loại thuốc này là chỉ có lấy độc trị độc thôi nên phải uống thuốc này lại một lần nữa thôi !”- papa nó giải thích gọn lẹ vì nếu không nhanh thì ngũ giác sẽ bị hủy hoại nhanh chóng .

Nó đưa thứ nước đó lên cho hấn uống mà không chần chừ vì sao ư ! Vì papa nó là một nhà khoa học nổi tiếng đó nha nên phải tin tưởng chứ nếu không tin thì làm gì phải là con của papa chứ . Sau khi uống xong thứ nước đó thì đôi mắt xanh sẫm giờ đã đục ngầu của hấn lim dim rồi nhắm lại mà ngủ lịm quay ra ghế sofa nhà nó nên papa nó bèn công hấn lên phòng nó mà ngủ .

“ Bây giờ mama mới biết tại sao thằng nhỏ lại không chào hỏi papa hóa ra là vậy ! Mà con yêu thằng đó phải không ?”- mama nó gật gù hiểu mọi chuyện sau đó nhìn nó cười ranh ma ! Không có gì qua mắt được mama đâu nha ! Sanh nó ra sao mà không hiểu nó được cơ chứ ! Hahaha !

“ C..on không có !”- nó áp úng đỏ mặt vì nói trúng tim đen của mình thì không đỏ sao được ! Mama nó thì sao soi nó nhiều thế cơ chi , mong rằng đừng hỏi nó nữa nếu không thì bình cứu hỏa cũng không làm giảm được nhiệt độ của nó đang tăng cao đâu .

“ Thôi mới nói một câu mà đã đỏ mặt rồi , trúng tim đen rồi phải không ?”- mama nó vẫn không chịu buông cho nó khiến nó đỏ bốt khói cả đầu lên mà chạy thẳng lên lầu lao vào thẳng phòng mà khóa chốt để giảm nhiệt .

Lúc nó chạy lên mà không để ý papa nó đang xuống thì thấy mama nó cười tươi roi rói , ông khó hiểu bèn đến gần ngồi lên chiếc ghế sofa tiếp tục uống trà rồi nhìn người vợ xinh đẹp của mình với ánh mắt ầm ập .

“ Em sao vậy ?”- papa vừa thổi trà nóng vừa nhìn lên người phụ nữ của mình mà hỏi

“ Con gái của mình biết yêu rồi !” - đáp lại ông là một nụ cười sáng khoái của bà ! Ôi con gái ơi ! Con biết yêu thật rồi !

————- phòng nó ———

Sau khi nó chốt cửa xong thì bèn đến giường yêu dấu của mình định nhảy lên thì thấy bóng dáng của hấn trên đó rồi khóc không ra nước mắt ! papa nó đặt hấn ngủ đây thì nó ngủ đâu giờ ! Huhuhu tội nghiệp con ! Nó đi đến gần giường nhìn khuôn mặt thật bình yên khi ngủ của hấn thật đẹp làm sao , nó vuốt nhẹ khuôn mặt hoàn mỹ ấy rồi lặng lẽ nhớ lại khi nó tỏ tình với hấn và cái kết là bị hấn từ chối thật đau làm sao ! Từng giọt nước mắt khế rơi ra khỏi hốc mắt của nó mà chảy dài trên gò má nóng hổi kia . Nó gục hấn lên người hấn mà khóc không thành tiếng , nó nằm ngay bên cạnh hấn nắm lấy bàn tay to lớn kia mà ngủ thiếp đi nhưng những giọt nước mắt vẫn lặng lẽ rơi ra khi nó ngủ và đôi môi đỏ mọng của nó mấp máy câu gì đó nho nhỏ

“ Đau lắm nhưng tao yêu mày !” có lẽ giấc mơ của nó sẽ vẫn có nhiều nỗi đau

Tại sao khi họ biết rằng yêu là sẽ đau mà vẫn muốn lao vào nó ?

Có phải họ muốn thử yêu một lần để biết cảm giác ư ? Có phải không ?

Khi bị họ từ chối sao họ vẫn còn yêu ?

Vì họ tin hạnh phúc có thật và sẽ đến với họ !

7. Chương 7 : Ngôi Nhà Thứ Hai Là Đây

Ánh sáng le lói qua những rặng cây , tiếng chim ca vang vọng đâu đây cùng những điệu múa tự nhiên của các chiếc lá xanh trên cành cây . Ngôi nhà khá giả nhưng lại tràn ngập màu hồng hạnh phúc , trong căn phòng với bao nhiêu màu sắc khác nhau cho ta biết được chủ nhân của nó chắc yêu đời lắm đây (^_^) . Một cặp trai gái với gương mặt tựa thiên thần đang ngủ say trong giấc mộng , bàn tay nhỏ nhắn của nó đang được bao chôn do bàn tay to lớn kia nhưng nó có hề biết đâu . Cả hai chưa mở mắt ra nhưng có vẻ hẳn đã cảm nhận được bàn tay đó nhưng tay nó lại bỏ lỏng ra nên hẳn phải giữ thật chặt nhưng cũng không thể làm nó thức dậy nổi .

” Rầm ” tiếng rõ lớn và xương cốt của ai đó rõ đau nhưng không dám lên tiếng lớn do hẳn tạo nhưng thủ phạm mấu chốt lại là nó . Nó không biết đang mơ thấy cái gì nữa bỗng dưng cửa vài cái rồi đập thẳng hẳn xuống đất mà vẫn còn trạng thái ngủ tiếp , thật là bất công cho hẳn mà (T-T) . Hẳn an toạ dưới đất an toàn , cái lưng của hẳn đập thẳng xuống nền đá hoa mà đau điếng muốn chảy nước mắt lun và cũng nhờ nó mà hẳn biết hẳn đang ở cùng nó nhưng không biết đây là đâu nữa . Vì hôm qua hẳn có biết nó dẫn đi đâu và tới đâu ??

” Cái con này !!”- hẳn cảm thán vài câu rồi đứng lên vào trong phòng tắm mà làm VSCN nhưng khi vào trong thì lại thấy bộ đồ của nó hay mặc nên hẳn có thể biết mình đang ở đâu .

Khoảng 15’ sau hẳn đi ra với bộ đồng phục hôm qua vì hẳn đâu có quần áo mà thay , mái tóc đã được chải gọn mượt và để mái bằng . Bây giờ hẳn trở thành một hotboy ấm áp thật rồi vì khi bước ra hẳn đã mang theo một nụ cười ấm áp nhìn nó . Hẳn nhìn gương mặt đang ngủ mà đẹp làm sao với đôi môi đỏ mọng và làn da trắng mịn , bây giờ hẳn mới biết lúc khi hẳn nói lời từ chối khi nó tỏ tình với hẳn thật là một sự lựa chọn sai hoàn toàn . Thật may sau cái ngày hôm đó anh và nhỏ đã dạy cho hẳn một bài học khi biết hẳn đã làm nó phải đau , anh thì đánh cho hẳn một trận còn nhỏ thì tụng cho hẳn một bài kinh văn thật dài nhưng đầy ý nghĩa và hẳn đã suy nghĩ lại mọi việc nó đã làm cho hẳn , thật nhiều việc nên rút ra được thể nào gọi là tình yêu . Nó đã dạy hẳn thế nào là yêu và cảm hóa được con người hẳn , trái tim bằng giá không tin tưởng vào thứ được gọi là tình cảm đã bị nó làm tan chảy mất rồi . Hẳn đã sai và hẳn sẽ quyết định bù đắp bằng cách theo đuổi lại nó , không để nó phải đau nữa !

“ Mặt tao dính gì à mày !”- nó bỗng dưng thấy ai đó đang theo dõi mình bèn mở mắt ra thì quả không sai , hẳn cứ đờ đờ nhìn nó mà không biết nó đang nhìn lại . Không biết cái thằng này đã khởi chưa nhỉ mà sao cứ nhìn mình mãi vậy ! Mà mình nhìn lại nó còn không biết nữa chứ ! Rõ ràng papa đã bảo là ngủ dậy là sẽ khởi cơ mà !

“ Không !”- hẳn cũng có chút giật mình nhưng cũng đã lấy lại được tinh thần , hẳn quay đi xuống nhà trước mà không nói với nó câu nào nữa khiến nó phải làm VSCN vội vàng sau đó đi xuống và cũng may sao hôm nay là chủ nhật nên cả pama đều ở nhà ! Thật vui quá đi !

Cả hai cùng bước xuống nhà thì thấy mama nó đang trong bếp vừa làm thức ăn vừa cười nói chuyện với papa đang phụ giúp mama làm những món ăn ngon cho nó và hẳn . Hẳn thì thấy họ tuy là người nổi tiếng nhưng vẫn còn được hạnh phúc nhưng anh và hẳn thì lại khác , pama suốt ngày bận việc nên không có lúc nào cả hai anh em được trong vòng tay ấm áp của pama cả nên hẳn thành con người lạnh băng như con người ngày hôm nay cùng sống với 4 bức tường không có bạn bè . Hẳn thật ngưỡng mộ nó ! Được hạnh phúc với gia đình những ngày chủ nhật như thế này !

” Hai đứa nhanh xuống ăn sáng ! Còn đứng đó làm gì !”- mama nó cười nhìn cả hai , hẳn thì đang quan sát ở phòng bếp còn nó thì đang chạy xuống lầu mà thở hổn hển .

” Dạ cháu xin phép cháu về ạ !”- hẳn từ chối nhanh và gọn lẹ , hẳn phải về thôi vì đã ngủ nhờ nhà người khác rồi mà hẳn về thì có ai hỏi han đâu ngoại trừ anh . Mà thôi hẳn cũng quen rồi . Làm phiền nhà nó nhiều quá.

” Hay ăn xong thì hăng về ! Hôm nay là chủ nhật mà !”- pama nó cùng bê những chiếc đĩa đầy ắp thức ăn ra bàn ăn

” Đúng đó ! Mama tao nấu ngon lắm đây nè !”- nó từ trong phòng bếp đi ra với cặp đùi gà rán vàng sánh trên hai cánh tay nó mà ăn nhưng còn một chiếc thì tổng thẳng và miệng hẳn khiến hẳn mắc nghẹn luôn .

” Nước đây !”- nó thấy hần đang đành chạy đi tìm nước thì không biết từ đâu ra trên tay nó là trai nước suối , nó ném cho hần .

” Phù ...” hần mở nắp trai thật nhanh rồi tu hết quá nửa , suýt thì thăng thiên vì chết nghẹn rồi . Nó thật là biết cách đẩy người xuống vực xong cứu người ta lên mà , ác độc quá đi ! (>_<)

” Thôi hai đứa vào ăn đi !”- papa nó lên tiếng rồi đẩy hần đi vào còn nó đi sau chén nốt chiếc đùi gà đang ăn dở của mình mà không giữ ý tứ gì hết khiến vòng quanh miệng nó dính văng mỡ của đùi gà .

” Đây này !”- khi vào an vị tại chỗ ngồi , hần lấy một mảnh giấy trắng mềm rồi quay lại đưa cho nó lau . Không biết con này có phải con gái không nữa à ! Mà hình như nó toàn mặc quần áo không à có bao giờ mặc váy đâu , à mà cái hôm nó tỏ tình là mặc váy mà ! Thật không ngờ một người ghét váy như nó mà cũng chịu mặc vì hần cơ chứ ! hahaha

” Có tắm đọc không vậy nhỉ ?”- nó thấy lạ vì hành động của hần bèn ngó dọc ngó xuôi với chiếc khăn giấy trên tay hần mà không cầm khiến hần cảm thấy khó chịu bèn đập luôn khắp giấy vào quanh miệng mà lau luôn cho nó rất tự nhiên như không có chuyện gì xảy ra.

” Ồ ...”- tiếng ngân dài mỗi cổ của pama nó khiến nó đỏ mặt mà quay đi chỗ khác còn hần vẫn bình thường như không có chuyện gì xảy ra vậy . Thật ra hần cũng ngại lắm chứ nhưng làm sao có thể phá được cái vỏ bọc băng lãnh này cơ chứ !

” Thôi vào ăn thôi !”- sau câu nói của papa nó thì tất cả ngồi vào bàn và bắt đầu ăn , tất cả nói chuyện rất vui vẻ và hần cũng bị lôi vào cuộc mà bị trả lời liên tục với những câu hỏi mà pama nó đặt ra nhưng cũng thành quen luôn . Hần đã về với con người thật của mình thật rồi , khi ở bên với gia đình nó , hần thấy thật ấm áp làm sao ! Như một gia đình thứ hai vậy và tràn đầy màu hồng tuyệt đẹp !

” Cháu có thể coi đây là gia đình thứ hai được không ?” - hần nhìn pama nó đang cười cười nói nói cùng nó mà e dè hỏi . Thật sự hần rất muốn nhưng sợ rằng sẽ không được câu trả lời như ý muốn vì hần sợ rằng mọi người sẽ nói hần là con nhà giàu nên phải gọi là cậu chủ mới đúng !

” Được chứ ! Bất cứ lúc nào cháu có thể đến đây chơi ! Hai bác rất hoan nghênh !”- mama nó cười nhìn hần , vì nhà rất ít người đến chơi ngoại trừ nhỏ nên pama nó cảm thấy càng nhiều người đến càng vui của vui nhà mà .

” Thật chứ ạ !”- hần tròn mắt nhìn cả hai , không lẽ những người ở đây không biết hần là ai hay sao ? Mà thôi mọi người không biết thì có vẻ tốt hơn ! Từ giờ hần đã thực sự có một ngôi nhà màu hồng thật rồi !

” ... Thật ...m...à .. mà có thể tin ở tao !”- nó nhai nhồm nhoàm với đồng thức ăn nhét vô miệng mà đập đập vào người hần mà cười .

Buổi ăn sáng vẫn tiếp tục và tiếng cười vẫn được ngân vang vọng khắp nơi đây , hần thực sự đã hòa mình vào với bầu không khí này rồi ! Một gia đình hằng mong ước của nó có phải thật sự là đây không ! Tuy họ không phải người thân ruột thịt nhưng hần có cảm giác như là người nhà của hần đang ở trước mắt hần vậy !

8. Chương 8 : Đi Noel - Tỏ Tình

Những ngày tháng sau đó vẫn xảy ra bình thường và không có chuyện gì xảy ra với nó nữa , vì sao ư ! Vì hần đã tóm gọn hai nhỏ kia dạy cho một bài học , tổng khởi trường và gia đình bị phá sản , nợ nần chồng chất nên phải ở ẩn mất rồi (^_^) . Hần và nó có vẻ là thân thiết hơn sau bữa ăn sáng ở nhà nó nhưng nó nào biết hần đã yêu nó mất rồi , nó đến trường với tâm trạng vui vẻ với bộ quần áo Tomboy cực chất , chiếc áo khoác trắng kẻ sọc đỏ có mũ áo đội , chiếc quần gió rộng đen với đôi giày thể thao đen kẻ trắng . Nó đội chiếc mũ lia trai đỏ với dòng chữ ” Hot ” màu đen gắn chính giữa mũ , nó vừa đi trên sân trường với hai tay đút vào túi áo vừa nghe nhạc trông cực giống một hotboy luôn nếu không có mái tóc dài của nó được cột cao kia .

” Hi Dương ! Bây giờ mới đến à ?”- cậu từ đâu chạy ra với khuôn mặt hớn hở khi gặp nó đến , mà đâu cậu cũng mới đến mà vì cậu cũng có cặp đeo sau kia . Cậu mang trên mình chiếc áo khoác xanh sẫm to đùng với

chiếc quần âu như mọi ngày cùng đôi giày thể thao đen cùng bộ tóc vàng được chải bằng có mái với chiếc khăn len nâu quàng cổ , cũng phải thôi . Thời gian trôi qua nhanh thật chẳng mấy chốc đã đến mùa đông .

” Tối nay cậu có đi chơi Noel không ?”- cậu chạy đến quàng cổ nó để cho nó một chút hơi ấm . Nó mặc áo phong phanh quá đi , mùa đông đến rồi mà còn mặc những bộ đồ này cơ chứ ! Ôm nhập viện lại trở mắt ra mà nhìn lại quá khư ! Hazz...

” À ... Ủm chắc mình ở nhà chui trong chăn thôi !”- cậu nhắc nó mới nhớ , tối nay là ngày Noel rồi mà nó lại quên bég đi mất . Mà thôi có ai đi cùng đâu mà , nhỏ thì bỏ rơi đứa bạn mà đi cặp với người yêu rồi . Nó đành ở nhà say mộng thôi ! Còn làm gì được hơn nữa đâu .

” Hay tối nay đi chơi cùng mình nha !”- cậu vừa khoác vai nó vừa đi cười nói trên những hàng cây đang ngủ đông rụng hết lá còn cành kia . Cậu đợi đến ngày này lâu lắm rồi ! Phải tận dụng cơ hội thôi !

” Ủm ! Cũng vui đó !”- nó thấy chơi là nhảy cẫng lên mà vui mừng rồi cũng khoác bá cổ cậu lôi đi . Trời ! Được đi chơi thâu đêm thế này ngu đâu mà không đi mà còn chắc được đái cơ chứ thì quá sướng rồi khỏi phàn nàn lun !

” Thế nhé ! Tối nay mình đến đón !”- cậu vui mừng với câu trả lời của nó nhưng cậu đâu biết rằng nó đang có kế hoạch moi money của cậu trong cuộc chơi tối nay cơ chứ !

” Ok !”- nó vẫn đáp lại là nụ cười rạng rỡ rồi cả hai cùng đi lên lớp .

Đi lên lớp thì thấy cái cảnh một lũ con gái đang bu quanh hần mà mời đi chơi Noel rồi lại tặng những món quà vô cùng là sặc sỡ , còn nhỏ với anh thì ở bên ngoài mà lắc đầu với lũ hám zai kia . Vì ai cũng biết nhỏ và anh yêu nhau công khai nên mới không dám đụng đến (cặp này sẽ không có khó khăn trong tình yêu mà đến được với nhau dễ dàng nên sẽ không nhắc đến mấy nữa a~) .

” Tao cho mày tất ! Có ăn hết đồng này đi nha !”- hần ôm một tay đồng quà đi ra chỗ nó rồi giao hết cả đồng vào tay nó , hần mặc trên mình chiếc áo len bấm nút có cổ màu vàng nâu , chiếc quần gió đen dài với đôi giày thể thao đen cùng mái tóc hung đỏ được vuốt keo mượt .

” Thanks nha !”- nó vui vẻ đón lấy , hôm nay nó gặp nhiều quý nhân quá đi . Hết được tối nay đi chơi lại còn được chén một đồng đồ ăn ngon đang ở trên tay nữa chứ ! Ôi cuộc đời tôi sao lắm màu xanh vậy trời vì màu hồng nó chưa tìm được nên chưa có màu hồng trong từ điển của nó.

Nó chén đồng đồ suốt cả mấy tiết học cho đến khi về thì hần đã về cùng nó , nếu nó đoán không sai thì hôm nay hần đến nhà nó dùng bữa ăn thì phải vì từ lâu hần cũng được gia đình nó coi là thành viên trong nhà rồi mà nên hôm nào đến nhà nó là ngày đó cả nhà nó thêm vui.

Chiều nay , tất cả học viên đều được nghỉ học nên nó thì đánh banh một giấc đến tối còn đi chơi còn hần thì sau khi dùng xong bữa thì xin phép về . Hần còn chuẩn bị buổi đi chơi Noel đêm nữa chứ , từ nhỏ hần chưa bao giờ đi cùng gia đình hoặc bạn bè nên tối nay hần sẽ rủ nó đi chơi .

——++ Tua nhanh đến tối ++——

Hần bắt taxi đi đến nhà nó nhưng đã thấy nó lên chiếc xe đạp của cậu mà đi mất nên hần bèn ngồi đó cười buồn khóc không ra nước mắt nên bèn đi theo cậu và nó . Đến nơi thì hần phải đi theo chơi hết trò này đến trò khác vì đi theo dõi người khác không muốn phát hiện , hần phải nói là mệt là người nhưng cho đến khi cậu kéo nó đến một nơi mà hần phải mở to mắt ra nhìn . Một vòng hình trái tim to đùng với những ngọn đèn đang tỏa sáng bao quanh những cánh hồng đỏ thắm , trên tay cậu hiện nay đang cầm một bó hoa hồng tươi và kéo tay nó và vòng trái tim .

” Không lẽ!”- nó bất ngờ khi cậu kéo nó đến đây , không lẽ cậu định tỉnh tò với nó ! Ô mi gói à quên ... Oh my god ! Cậu có nhầm lẫn nó với ai không nhĩ ? Mà cậu có bị cận hay cận thị cũng có thể là quá gần gần mà không biết người trước mặt là nó !

” Dương ! Làm bạn gái mình nhé !”- chưa để nó nói hết câu thì cậu đã cướp mất lời của nó . Để nó biết thì lộ hết à , muốn cho nó một bất ngờ thì phải giữ được bí mật .

” Tại sao ?”- nó ngây ngô hỏi ngược lại , vì nó không muốn vướng vào mấy chuyện rắc rối này . Nó chỉ coi cậu như một người bạn thân thôi , không hơn cũng không kém . Nó không muốn làm đau ai hết , đặc biệt những người thân và người bạn của mình .

” Vì mình yêu cậu !”- cậu hét lớn lên chứng minh rằng cậu rất yêu nó .

Về hán thì khi thấy cậu nói lớn như thế thì lòng hán bỗng dưng thất lại rồi những bước chân dồn dập chạy về phía trước mà không biết sẽ đi tới đâu . Bây giờ hán mới hiểu cảm giác của nó khi bị hán từ trời và hán cũng tự hận bản thân rằng sao hán không giữ được nó lại trong vòng tay . Hán thật sự không muốn nghe câu trả lời của hán vì hán sợ nó sẽ trả lời đồng ý thì hán sẽ lại thêm đau , vậy thôi thì cứ chạy đi để chốn tránh tất cả . Hán muốn ở một mình ! Để suy nghĩ lại tất cả !

9. Chương 9 : Nguyên Nhân Tở Tình Sớm

Những ngọn gió hiu hiu đi khắp nơi trong ngày lễ Noel này , những hạt sương muối về đêm lạnh đến thấu xương , hàng người nườm nượp đi qua nhưng không phải chỗ của cặp đôi đang tỏ tình đang kia vì cậu đã cho người làm ở đó , một nơi ít người qua lại . Nó mặc trên người chiếc áo khoác bông trắng ấm áp , chiếc quần jeans mài rách đôi chỗ , đôi giày thể thao xanh sẫm cùng đôi mắt hạt dẻ đang trầm tư suy nghĩ , chiếc mũ len bịt kín tai màu trắng được đội lên mái tóc đen dài được thả buông của nó còn cậu mang trên mình bộ vest đen lịch lãm làm tôn lên vóc dáng cao chuẩn , một người trưởng thành , trững trạc hơn , mái tóc xanh đen được vuốt keo để lộ khuôn mặt tượng tạc của mình , đôi mắt vàng ấm áp đang trông chờ , mong mỗi điều gì đó ở nó . Tuy dòng người ngoài kia đang run vì rét nhưng ở đây thì khác , người thì nóng vì rạo rức còn người kia nóng vì không biết trả lời ra sao .

” Mình xin lỗi ! Mình đã yêu người khác rồi !”- nó bấu chặt gấu áo khoác của mình , thật sự nó không biết phải cư xử ra sao mới đúng nên nó chỉ biết nói thẳng ra suy nghĩ của mình là được chứ gì !

” Mình biết cậu yêu Nhật nhưng cậu ta có đáp lại không ?”- cậu vẫn bình tĩnh mà nói , vì cậu biết được kết quả của việc này trước rồi nên có vẻ lấy được tinh thần , nhưng tại sao tim cậu lại đau thế này cơ chứ , nó như bị vỡ ra thành trăm mảnh vậy .

” Nhưng mình chưa quên được cậu ta ! Thật sự xin lỗi cậu ! Chúc Phong tìm được người khác tốt hơn mình nha !”- nước mắt của nó không cản lại nữa rồi , khi cậu nói hán không đáp lại tình cảm của nó thì nước mắt của nó đã rơi xuống , 1 giọt....2 giọt..... rồi lại một hàng dài rơi ra khỏi hốc mắt . Nó phải chạy đi kéo cậu nhìn thấy vẻ mặt đau buồn của nó , nó muốn tìm một chỗ nào đó để có thể được ở một mình .

Sau khi nhìn theo bóng dáng nó hòa với dòng người tấp nập thì cậu quỳ hán đầu gối mình xuống đất mà cúi mặt xuống , cậu thực sự không khóc được mà chỉ có thể cười buồn và chúc nó hạnh phúc thôi . Bỗng dưng tiếng chuông điện thoại của cậu reo lên trong túi áo , cậu biết đó là ai ! Cậu định không nghe nhưng suy nghĩ lại chuyện vừa này , cậu đã thất bại rồi thì lấy cớ gì mà chối bỏ nữa chứ .

” Alo ! Con nghe !”- cậu rút chiếc điện thoại trong túi áo mình ra , ấn nút nghe mà không cần nhìn dây số đó à của ai . Chắc pama cậu lại nhắc đến chuyện đó chứ gì ! Được vậy cậu sẽ nghe theo họ !

” Con nghĩ sao rồi ?”- đầu giây bên kia vang vọng tiếng trẻ trung của người phụ nữ nào đó , đó chính là mama cậu .

” Dạ con sẽ làm theo !”- cậu thở dài , thời nay đâu còn cái luận lệ pama bảo ngồi chỗ nào thì con ngồi chỗ đó cơ chứ . Hazz

” Tốt ! Pama rất vui đó !”- đầu giây bên kia lại lên tiếng rồi tiếng cười của cặp vợ chồng vang lên qua điện thoại khiến cậu phải chán nản mà đập máy lun .

Chuyện là thế này , 1 tuần trước pama cậu bảo sẽ cho cậu đính hôn với một đứa con gái mà cậu chưa thấy mặt bao giờ , thì cậu đã phản đối việc đó . Pama cậu bảo được nếu cậu tìm được một cô người yêu về đây và làm người ưng ý thì sẽ hủy bỏ hôn ước nếu không vẫn phải tiếp tục diễn ra như kế hoạch . Vì pama cậu

nói thế nên cậu phải tỉnh tò với nó nếu không thì vừa bị mất nó và vừa bị đánh hôn với người khác nữa chứ ! Nhưng số trời đã an bài , nó từ trời cậu !

Sau khi nó rời khỏi đó , khóc thật đã đời trên đường đi thì nó cũng quyết định về nhà mà đánh một giấc đến sáng mai , khi về thì pama nó đã ngủ nên không ai biết là nó vừa khóc xong còn hần thì đã chọn một chiếc ghế đá mà ngồi từ đó đến sáng , vì là lễ noel nên người người vẫn đi qua nườm nượp mà không để ý đến hần là đã ngủ quên ở đó . Thật không thể tin nổi , cách ngủ của hần như đang ngồi suy nghĩ vậy khiến ai cũng không biết nổi , thật là bá đạo mà (@_@) .

Đến khi trời sáng thì hần mới nhấc mặt lại , không lẽ đêm hôm qua hần phơi sương ở đây hay sao , dậy thì có vẻ chóng mặt nên hần đã bắt taxi mà đi về nhà , thay quần áo xong thì hần nhảy lên giường mà đánh một giấc ngon lành .

Nó đi đến lớp với phong cách thường ngày nhưng khi đến lớp thì nó không thấy hần và cậu đầu , cậu thì nó nghĩ chắc do hôm qua nhưng hần bị sao nhỉ thì đó chỉ là một dấu hỏi chấm mà thôi . Vì thường thì khi nó đến lớp là hần lúc nào cũng có mặt ở đây rồi chứ sao đến bây giờ vẫn chưa thấy tăm hơi đâu hết !

“ Hey ! Anh Thiên ! Anh biết vì sao thằng Nhật không đi học không ?”- nó đi sang bàn nhỏ và anh đang nói chuyện vui vẻ về vụ đi chơi hôm qua mà có quan tâm đến ai có mặt trong lớp đâu !

“ Khánh ! Em gái đang hỏi thăm thằng em trai quý tử của anh đến nước nào rồi kìa !”- anh nói nhỏ vào tai Khánh mà vẫn chưa câu hỏi của nó , anh và nhỏ đang muốn làm chuyện gì mờ ám liên quan đến nó đây mà .

“ Hai người kia có nghe gì không hả ?”- nó thấy mãi anh và nhỏ không trả lời mà cứ nói cái gì đó , nó tò mò nhưng không thể biết bèn sinh ra nổi nóng với anh chị nhà này luôn.

“ À À ..Hôm nay , nó bị sốt mất rồi !”- anh và nhỏ giật mình với cái giọng sư tử gầm của nó nên giật mình mà phun luôn hần đang bị sốt , mà cũng đúng thôi hần bị cảm thật mà ! Anh chị này thánh thật ! Bái phục ! Bái phục !

“ Thật không ?”- ánh mắt tia ra lửa điện của nó , lại còn dơ nắm đấm trước mặt cả hai nữa chứ ! Làm anh chị nhà ta không rét mà run . Không phải như hai người này nói thì chốc nữa sẽ biết tay với nó .

“ Không tin tao có thể đưa địa chỉ cho mày !”- nhỏ viết cái địa chỉ gì đó rồi ném cho nó , sau đó kéo anh đi chạy mất hút luôn. Vì anh và hần sống riêng nên anh biết rõ nhất hần ra sao , nhưng vì sáng sớm hôm nay hần mới về . Anh không biết nhưng khi đi học thì ngó qua phòng thấy hần vẫn ngủ nên thôi khỏi gọi để hần ngủ thêm .

Nó nhận tờ địa chỉ đó rồi cúp tiết mà đi đến nhà hần , thật ra nó mù đường nhưng may bắt taxi mà nhờ bác tài đưa đến nếu không chắc nó đi một mình thì lạc đường mất rồi (*_*)

10. Chương 10 : Bị Sốt

Nó đang đứng trước cánh cổng to tổ chẳng nhà hần với bản mặt cau có , vì từ nãy nó bấm chuông mà chẳng có bóng dáng ai ra mở cửa khiến máu nóng trong người nó phải nổi lên .

” Ui da ! Đau quá !”- nó co chân mà đạp cánh cổng , đúng là giận cá chém thớt mà . Nhưng đạp cánh cổng đâu như ý muốn , không biết cánh cổng làm bằng cái gì nữa mà khiến nó đạp vào đau đến chảy cả nước mắt , nó ôm chân mà ngồi xuống cổng . Huhu ! Cánh cổng đáng chết , mày ăn hiếp tao !

” Mày làm gì ở đây ? Bấm chuông nhiều đến nhức óc luôn !”- hần dựa lưng vào cánh cổng với bộ mặt phờ phạc , chiếc áo len xám cổ lọ với chiếc quần gió đen kẻ trắng cùng đôi dép bông nâu xám có hình chú gấu teddy cực kì đáng yêu luôn .

” Mày bệnh hả ?”- nó đứng dậy đi đến chỗ hần bằng đôi chân khập khiễng . Đi khó khăn lắm chứ nhưng cũng đành chịu thôi nếu không muốn ngồi đất .

” Mày bị gì vậy ?”- hần không quan tâm đến lời của nó , chỉ quan tâm đến nó đang bị gì đó ở chân thôi nên mới có kiểu đi như vậy . Nhưng khuôn mặt hần càng ngày càng trở nên trắng bệch ra , cơ thể hần trở nên mềm nhũn mà ngã lên người nó .

” Hơ... Mày tỉnh cho tao ngay ! Mày nằm thế này , tao làm sao dậy được aaaa !”- hần ngã vào người nó thì đã đành nhưng đây nó còn đang đau chân rồi cộng thêm cơ thể to xác với chiều cao lí tưởng thì ai mà đỡ nổi cơ chứ khiến nó phải nằm đo ván mặt đất luôn .

” Huhu ! Sao số con nhọ vậy trời !”- nó la than khi gọi mãi hần không tỉnh dậy vả lại hần còn bên trên nó nữa chứ thì nó phải cựa sao đây .

Nó cố đẩy hần ra bằng cái lực cực kì nặng nhọc , khiến nó mùa đông mà cũng vã mồ hôi . Ôi không ! Nó còn phải vác cái xác này bao lâu đây ! Nó vừa đi vừa lấy tay hần quàng cổ nó mà đi , chân của nó trở nên đau hơn trước khiến nó phải tím tái mặt mày nhưng vẫn phải lê mình cùng cái xác to tướng trên người ! Sau 1 hồi mệt mỏi cũng lê được cái xác lên nhà vào một cái phòng nhưng không biết của hần hay của anh nhưng thôi kệ đi ! Có phòng là được rồi !

” Ôi đau quá đi !”- nó nhìn xuống mu bàn chân đã cởi dày đang sưng tấy lên vì đau . Nó không quan tâm đến nữa mà bỏ mặc nó luôn rồi vào phòng tắm mà lấy khăn ướt rồi chạy ra đặt lên trán của hần cho hần giảm nhiệt sốt .

Làm xong mọi thứ nó bắt đầu xuống bếp xem có gì để ăn không , mọi thứ nó tìm được vừa đủ dùng để nấu một tô cháo thịt bò và nó bắt tay vào làm .

Hần ngủ đặng thật , ngủ một mạch đến tối luôn mà chưa tỉnh khiến nó nấu xong tô cháo và còn đánh được một giấc đến tối nữa cơ chứ .

Nó đi vào phòng hần đang nằm mà đặt tay lên trán hần xem đã hạ sốt chưa nhưng vừa đặt bàn tay vào mà bị bàn tay to lớn ai đó chụp lại .

” Mày ở đây suốt sao ?”- hần còn mơ màng nhìn lên khuôn mặt của nó mà không biết mình đang mơ hay thật nữa .

” Ủ ! Mày dậy ăn tô cháo đi ! Giảm sốt rồi đó , tao về đây !”- nó gỡ tay hần ra để xem lại nhiệt độ sốt đã giảm hay chưa , thấy nó mát hơn trước nên yên tâm ra về .

Nó vừa đi đến cửa phòng thì một thân ảnh cao lớn nào đó đã bao trọn lấy cơ thể nhỏ bé của nó khiến nó phải giật mình .

” Ở lại đi !”- hần ôm trọn nó mà cho nó hơi ấm , ghé sát vào tai nó mà nói nhỏ nhẹ , trêu mếu .

” Chắc mày sốt nên cái não mày có vấn đề rồi ! Thôi ra ăn cháo đi , tao ở lại chông ca đêm vậy !”- nói thì nói vậy thôi chứ nhưng trong đầu nó lại đang la oai oái . Trời ơi ! Sao thằng này giống đứa trẻ to đầu đòi mình làm mẹ vậy trời ! Thôi không chấp kể say do sốt ! Hazz ! Cái số nó hôm nay đen rồi cho đen nốt vậy .

Thế là hần nghe theo rồi ăn cháo như nó bảo , ăn xong thì nó và hần mỗi người một phòng để đi ngủ . Có thể mọi người đang nghi vấn tại sao anh lại không có ở nhà đúng không ? Vì lúc trưa , anh và nhỏ cùng nhau về nhà xem kết quả thể nào nhưng không ngờ thấy cảnh nó đang nấu cháo nên cười nhìn nhau mà đi ra ngoài trong thâm lặng và thế là anh phải ngủ ở nhà chính rồi .

11. Chương 11 : Tưởng Thật Là Mơ

Mặt trời lên tận đỉnh trời rồi mà cái thằng bệnh của chúng ta chưa dậy nhưng ngược lại thì cô heo hay ngủ nướng thì lại đang hí hục dưới bếp để làm bữa sáng cho cả hai nếu không muốn chết đói . Vì thời tiết càng ngày càng lạnh nên nó bèn phải chui vào trong tủ quần áo của phòng nó ngủ mà lấy ra một chiếc áo khoác ra để mặc , áo của con trai không biết của anh hay hần nhưng thôi kệ đi , có cái mặc là ấm thân rồi . Nó vừa làm vừa hát khiến hần cũng phải nhắm mắt mà tỉnh dậy xem kẻ đó là ai . Hần không nhớ gì về vụ việc

hôm qua hết chỉ tưởng nó như một giấc mơ dài mà thôi . Hấn vừa mở cửa ra thì đã thấy cái bàn ăn có hàng đồng món và có hoàn toàn là trứng , mà trứng ư ! Hình như anh mua hàng đồng trứng để tử rồi làm một chiếc bánh kem tặng sinh nhật thứ 17 cho nhỏ vì nhỏ muốn có một món quà mà anh tự làm mà lị .

” Chào buổi sáng !”- thấy hấn đang đứng đơ với đồng thức ăn thì nó vui vẻ mà bê những món ăn chạy ra chỗ hấn nhưng ôi chao cái chân nó lên cơn đau đột ngột khiến nó vấp chân này với chân kia mà đo ván với mặt đất còn những chiếc đĩa đựng món trứng thì sao nhỉ . Tụi nó cứ thấy hấn mà lao đến , món trứng trắng trợn thì rải khắp đầu hấn , món mì trứng thì bay ngay vào mặt hấn mà cho hấn những sợi mì vào miệng .

” Hi Hi ! Tao sorry mày nha !”- nó vẫn nằm đấy nhìn hấn cười méo xệch , một phần do vết sưng của nó vẫn đang đau nên nó nhắm mắt , cười gượng .

” Thôi coi như tao số xui !”- hấn vừa đi vào phòng vừa gỡ những miếng thức ăn trên đầu và mặt rồi vào trong phòng tắm rửa sạch sẽ .

” Chắc lúc đó do sốt !”- nó cười buồn nhớ lại chuyện hấn nói hôm qua , hấn làm sao có thể nói với nó những câu trêu mến như thế được ! Nếu đúng thì làm sao hấn lại để nó nằm ra đất mà không đỡ lên cơ chứ ! Chắc nó đã nghĩ sai rồi khi tưởng hấn có tình cảm với nó ! Hazzz !

Nó tự chống tay xuống đất mà đứng dậy rồi dọn dẹp đồng lộn xộn như bãi chiến trường kia với đôi chân khập khiễng . Thu dọn mãi mới xong thì hấn cũng vừa ra , nhìn thấy nó có gì đó lạ lạ ở chân nên hấn mới tiến gần đến nó .

” Mày bị sao vậy ?”- hấn nhìn nó từ trên xuống dưới mà dừng lại ở bàn chân đang sưng tấy lên được nó dấu phía sau bàn chân kia .

” Có gì đâu ỉ”- nó khua khua tay nhưng hơi nhăn mày . Nó không muốn cho hấn biết chân nó đang đau , vì nó không muốn xem phản ứng của hấn . Nếu hấn biết chắc hấn lại nói hai từ ” Đáng đời ” khiến nó phải tức sôi máu .

” Đưa chân tao xem !”- hấn hạ thấp người xuống mà ra lệnh cho nó , hấn đã thấy sơ qua được chân nó rồi . Sưng to thế kia mà không thoa dầu vào , muốn để nó sưng to hơn nữa à !

” Tao bảo k...”

” Nhanh !”- nó chưa nói hết câu đã bị hấn cắt lời bằng một câu đầy tức giận khiến nó giật mình , thốt tim mà đưa chân mình cho hấn xem còn nó thì ngồi trên chiếc ghế ở bàn ăn .

” Sưng to thế này mà mày còn để được sao ?”- hấn nhìn mu bàn chân trắng thường ngày bây giờ lại đổi thành màu tím và vết sưng còn to hơn cả ngón cái nữa chứ . Hazz ! Không biết cái não con này chứa gì nữa !

Nó im lặng với vẻ mặt hối lỗi nhưng nó làm gì có lỗi trong việc này đâu chứ ! Mà thôi đi , càng làm loạn thì chắc hấn thất cổ nó mất ! Im lặng là thượng sách !

Nó cứ ngồi đó để cho hấn thoa dầu vào vết sưng và nó cứ nghĩ với mơ mộng . Đây là mơ sao ? Thật sự đây là hấn sao ? Tại sao hấn lại tốt với nó vậy ? Chắc là mơ thôi , không phải thật ! Hấn làm sao có thể tốt được như vậy chứ ! Nó cứ tự đặt ra câu hỏi rồi lại tự mình biết câu trả lời . Bàn tay hấn thoa đều nhẹ nhàng lên vết thương của nó , sợ rằng nó sẽ đau nên hấn thoa rất nhẹ tay . Giấc mơ đẹp của nó vẫn được tiếp tục còn hấn thì có lẽ sống với thực tế hơn nhưng hấn tự trách nó sao lại để chân như thế này ! Đó là trách yêu đó nha ! (^_^)

12. Chương 12 : Làm Hồng Đồ Vật Nó Yêu Quý

Sau khi thoa dầu xong thì cả hai cùng ngồi vào bàn mà ăn trong câm lặng , hấn và nó chỉ biết giữ im lặng thôi , vì có chuyện gì để nói đâu . Nó nói thêm mấy câu thì hấn la nó như lúc nãy thì chắc nó chân đau vẫn phải lê cái xác ra khỏi ngôi nhà thật nhanh nhất có thể mất . Đang ngồi im với đồng thức ăn thì điện thoại của nó reo lên có tin nhắn . Nó mở điện thoại lên thì thấy dòng tin nhắn đó của cậu thì liền nhanh nhẩu mở ra xem nội dung là gì .

Nội dung tin nhắn ” Nhà mình có việc bận nên phải về nước sớm ! Chúc cậu tìm được hạnh phúc nha !” cậu như là không về Việt Nam nữa vậy , nó đọc xong mà mặt buồn tui hủi . Mặc dù nó đã từ chối lời tỏ tình của cậu nhưng hai người vẫn làm bạn mà , tình bạn 8 năm giờ làm sao dễ bị cắt đứt bởi một câu nói được (^_^).

” Mà sao vậy ?”- hần nhìn mặt buồn của nó mà nảy ra trong đầu bao nhiêu câu hỏi , nghi vấn . Ngày thường nó có như vậy đâu , thế mà hôm này mặt bí xị như cơm thiêu vậy .

” Thế là từ bây giờ tao không được đi ăn kem mỗi ngày , được đi chơi mỗi tuần nữa rồi !”- nó giả vờ mếu thay cho khóc , thật ra cậu đi nó cũng buồn nhưng người bạn đồng hành mỗi ngày đi chơi thì chỉ có cậu mà thôi còn con bạn trời đánh của nó thấy giai đẹp là chạy đi cùng rồi . Huhuhu ! Người bạn trí cốt của nó không về Việt Nam nữa rồi !

” Tin nhắn của ai ?”- sao cái việc ăn kem với đi chơi cũng bị nó lôi vào cuộc là sao ? Thật ra người gửi là ai ? Nhỏ thì ngày nào rủ ăn mà chả được ?

” Là Phong !”- nó không nghi vấn gì mà phun búng ra , đối với nó việc này có quan trọng đâu , bạn bè cả mà .

” Đưa tao xem !”- hần chau mày , của cậu ư ! Trong đó ghi những gì ? Không lẽ nó đã chấp nhận ? Nhưng cậu đi đâu mà nó buồn như mất kinh tế thế kia !

” Ở cái thằng này ! Mà hay thật , chuyện của tao thì tự !”- định xỏ cho hần một tràng nhưng khi nhìn lại bàn tay đang cầm điện thoại thì nó đầu mất rồi . Nhìn lên hần thì đã chạy ra cửa sảnh mất rồi ! Thằng này được , mà cứ thử về đây ! Dù là người tao yêu nhưng tao cũng cho mà biết thế nào là sự lợi hại của bà !

” Thằng kia mà giả điện thoại tao không thì biểu !”- Nó lấy hần chiếc đĩa đang ăn mà phi ra chỗ hần mà thật là chuẩn nha , chúngh vào tay hần đang cầm điện thoại .

” Bộp ” ôi không ! Vì mùa đông nên tay ai cũng thấy buốt mà khi nó phi đĩa vào hần cảm thấy đau mà trượt tay rơi điện thoại xuống ! Cái điện thoại nó đi đời rồi , kính màn thì bị vỡ , màn hình thì đen đến cỡ không nhìn thấy được nữa .

” Cái điện thoại của tôi !”- nó chạy ra mà cầm chiếc điện thoại lên mà méo cả mặt . Cái điện thoại pama nó mua tặng nó vào dịp sinh nhật lần thứ 15 của nó , do tự tay mama nó thiết kế và đó cũng là hàng độc nên nó rất yêu quý cái máy nên đã giữ cẩn thận nhưng bây giờ đã tử vong và sắp sửa trầu sọt rác rồi .

” Xin lỗi !”- hần nhìn thấy nó sắp rơi nước mắt đành hạ thấp mình mà xin lỗi người khác . Đây là lời xin lỗi đầu tiên của hần , kể cả pama hần còn không được nghe thấy lời xin lỗi của hần nữa là .

” Mà có biết điện thoại này do mama tao tặng vào dịp sinh nhật không ! Tao rất quý nó !”- nước mắt của nó không kìm được nữa mà chảy ra ngoài , quát lớn để cho thỏa mãn cơn tức giận . Nó ôm tất cả mà chạy ra ngoài cổng rồi bắt taxi đi thẳng về nhà .

Còn lại hần nhìn theo chiếc xe đó khuất dần sau chiếc cánh cổng nhưng khi hần cướp lấy điện thoại của nó thì đã quan sát rất kĩ chiếc máy nên hần cũng nhớ qua về thiết kế và chất liệu .

Đến bao giờ nó và hần có thể làm hòa ? Mà nó giận hần thế cũng là theo lẽ đúng thôi ! Đồ vật mình yêu quý mà bị người khác làm hỏng thì mình có thấy giận người đó không ? Câu trả lời sẽ là có rồi , vì trời sinh ra con người biết mọi cảm xúc mà !....

13. Chương 13 : Chiếc Điện Thoại Được Tái Bản

Thời gian cứ như vậy mà trôi qua nhanh chóng , còn 1 ngày nữa là đủ 1 tháng hần không đến trường rồi , từ khi cái ngày làm hỏng điện thoại của nó và nó cũng suy nghĩ lại thì nó cũng có lỗi trong vụ đó nhưng nó không biết làm sao để đối mặt . Tết sắp đến nhưng hần vẫn tâm hơi , biệt tích . Nó không muốn hỏi anh

nữa nhưng hỏi nhỏ mọi thông tin từ anh thì nhỏ bảo anh không nói . Những tiết học hàng ngày trôi qua trong sự chán nản đối với nó , về cũng về một mình nên nó có cảm giác gì đó thiếu đã lâu .

— 5 ngày sau hôm làm hỏng điện thoại —

Hắn giam mình trong phòng mà thiết kế bên ngoài của chiếc máy điện thoại sao cho giống ý hệt của nó , hắn vừa làm công việc ở công ty vừa thiết kế tỉ mỉ . Đến khi thiết kế xong thì trùng hợp điện thoại của hắn reo lên , hắn nhìn vào số máy thì nổi những dây số quen thuộc của papa hắn nhưng ông gọi cho hắn làm gì cơ chứ . Từ lâu hắn và anh không có hơi ấm gia đình rồi nên khi papa hắn gọi đến thì chẳng có một cảm xúc vui mừng hay chán ghét gì cả .

” Alo !”- giọng nói lạnh tanh của hắn làm cho mọi thứ trong phòng đóng băng . Hắn mới được nghỉ ngơi mà lại bị người khác quấy rầy , không biết có chuyện gì nữa !

” Ba muốn con kế thừa tập đoàn Vương Huy của mama con !”- ông vào luôn vấn đề chính vì ông biết con trai mình không muốn nói chuyện vòng vo .

” Anh hai thì sao ?”- hắn vẫn dùng những từ ngắn gọn nhất của mình . Tại sao không phải là anh hai mà lại là hắn ?

” Thăng Thiên ! Nó không làm , mà mama có quá nhiều việc nên không quản lý được 2 công ty cùng một lúc !”- ông diễn giải thêm vì ông mong hắn đồng ý vì ông có hai đứa con thiên tài mà , cả hai mà không giúp đỡ nhiều trong công việc thì công ty đã bị phá sản từ đời nào rồi .

” Cho tôi thời gian !”- hắn vẫn thái độ đó mà nói , mà đúng thời ra điều kiện thì phải có thời gian để suy nghĩ cơ chứ !

” Được ! Một tháng sau , đến ngày sinh nhật lần thứ 17 của con ! Ba sẽ cho công bố với mọi người ! Ba mong rằng kết quả là có !”- biết rõ tính tình con trai mặc dù ông không giao tiếp mấy nhưng ông rất hiểu hai thằng con của mình .

” Được !”- hắn nói xong rồi dập máy không để đầu dây bên kia nói gì .

— Về hiện tại —

Hôm nay , nó không đi xe đạp nữa mà lại đi bộ về , nó cứ ngẩng lên nhìn những bóng cây bên đường vào buổi sáng sớm . Phía sau , nhỏ đang chạy thực mạng đến gần nó , trên tay đang cầm chiếc túi đựng cái gì đó bên trong thì không ai biết được . Nhỏ vừa mới chạy đến gần nó thì đã đưa cho nó chiếc túi nâu bên trong có một cái hộp hình chữ nhật được đóng gói cẩn thận với một màu hồng phấn thật đẹp .

“ Cái gì vậy ?”- đôi mắt to tròn nhìn nhỏ đầy nghi vấn , hôm nay có phải sinh nhật nó đâu hay là người yêu thăm nó hả . Nếu đúng vậy thì bỏ cuộc đi , nó không thể yêu ai nữa rồi ngoài hắn .

“ Cái này mày cầm đi ! Khoảng 1 tiếng nữa , thằng Nhật bay sang Anh rồi ! Đi cầm nó lại đi !”- nhỏ thở dốc , thật ra nhỏ cũng mới được anh nói thôi và anh cũng đi cùng hắn . Nhỏ giận anh cái tội không nói cho nhỏ biết sớm hơn , đến gần lúc đi thì mới nói thật bất công mà .

“ Là sao ?”- nó ngây thơ nhìn nhỏ , nó có biết cái quái gì đang diễn ra từ nãy đến giờ đâu . Thằng Nhật nó đi Anh ! Mà đi Anh làm gì ? Thằng đó đi đâu thì mặc xác nó chứ , mình đi cầm làm gì mà có tội vạ lấy thì sao ?

“ Mày cứ đi theo tao ! Vừa đi tao vừa kể cho !”- nhỏ vội vàng kéo nó đi ra bắt taxi rồi lôi nó vào chỗ ngồi .

Nhỏ chỉ biết rằng hắn hôm qua đến nhà nhỏ mà đưa hộp quà này bảo rằng đưa hộ cho nó và nhỏ cũng làm theo và đến lúc sáng dậy thì bị ai đó gọi điện phá giấc mơ đẹp của nhỏ nhưng khi nhìn vào màn hình thì thấy dây số của anh thì mới giật mình mà nghe máy vì anh có bao giờ gọi sớm như vậy đâu . Nghe anh nói thì biết được hắn sang Anh để quản lý công ty nhưng anh lại nói thêm bảo nó đi khuyên hắn đừng chấp nhận kế thừa công ty nếu không còn lâu nó và hắn sẽ gặp lại nhau đâu . Nhỏ cũng kể tất cả cho nó nghe và nó mở hộp quà ra thì thấy chiếc điện thoại cũ đã hỏng của nó , à mà không đúng chiếc điện thoại được tái chế lại nhưng với bản thiết kế thì giống y hệt như cũ nhưng chất lượng thì có vẻ đã được nâng cấp tất cả và ở trong hộp có kẹp một bức thư gì đó , nó mở ra xem và đọc từng nét chữ của hắn .

” Gửi Dương !

Đồ con heo , tao đã tái bản lại cái máy yêu quý của mày thành một loại mới rồi ! Tao muốn đền bù chiếc máy tự tao thiết kế , tuy bên ngoài nó giống hệt nhưng không biết bên trong nó tốt hơn hay kém hơn nhưng tao muốn chiếc điện thoại này thay tao một lời xin lỗi với mày ! Có lẽ sau ngày hôm nay là tao sẽ không về Việt Nam nữa đâu mà tao sẽ ở nước ngoài mà làm việc với thương trường thôi không còn ở lại làm một học sinh với những niềm vui đáng tuổi 17 nữa . Thôi tao nói thế là đủ nhiều rồi ! Tạm biệt mày !

Thân : Người mày yêu (^ _ ^) ”

“ Bác tài , đi nhanh nhanh giùm cháu đến sân bay ạ ! Nếu không cháu muộn mất !”- sau khi đọc xong thì nó vội vàng bảo bác tài đến sân bay . Nó sắp sửa rơi nước mắt rồi nhưng nó quyết định sẽ không yếu đuối nữa mà phải mạnh mẽ đối mặt với phía trước

Liệu nó có đến kịp không ? Đó chỉ là một câu hỏi chấm !

14. Chương 14 : Máy Bay Cất Cánh

Sau khi đến sân bay thì nó với nhỏ chạy thẳng vào trong , vừa đi nó vừa bật cái điện thoại hân tặng nó lên để xem giờ và kết quả nó và nhỏ chỉ còn 10’ nữa thôi vì chuyến bay sang Anh sắp phải bay rồi nên hi vọng nó và nhỏ chạy vào kịp . Nói thì 10’ là nhiều thế thôi chứ nhưng tìm hân ở vị trí nào mới là điều quan trọng và khó khăn nhất . Nó cứ chạy vào trong trong tiềm thức mà không để ý những người xung quanh mà chỉ tìm hình bóng quen thuộc đó đang ở đâu , nó và nhỏ chia nhau ra để đi tìm hân và anh . Thời gian vẫn mãi chạy mà không có điểm dừng nhưng nhỏ và nó vẫn đi tìm và đuổi theo hình bóng đó .

” Những hành khách đi chuyến bay sang Anh xin mời vào kiểm tra vé ạ !”- tiếng chị nhân viên nói trên loa thật là ngọt lăm sao nhưng đối với nó thì thấy bức tức .

” Tôi mà gặp cô thì tôi phải cái lưỡi cô ra mới được !”- nó tức vì thời gian trôi qua nhanh quá nhưng không phải giọng mẹ ta vang lên thì đâu đến nỗi nó phải chạy mệt bỏ hơi tai đến chỗ kiểm vé . Thật tức chết mà ! Hừ !

Nó và nhỏ sau khi nghe tiếng thì tất cả cùng một đường chỗ soát vé mà lao đến nhưng từ xa nó đã thấy hân đang ở chỗ soát vé .

” Nhặt ! Nhặt !...”- nó vừa chạy vừa phải la lên để hân biết mặc kệ những người xung quanh nhìn nó bằng ánh mắt nào nó cũng phải chạy đến .

Nhưng giọng nói của nó có là gì đâu khi ở đây ồn ào với vô số người đang tấp nập , hân kiểm tra xong đã lên máy bay . Nó cứ gọi mãi và chạy đến cái máy bay sắp sửa cất cánh kia .

” Xin mọi người vào chỗ ngồi ! Chuyến bay đi tới Anh sắp cất cánh !”- tiếng mụ phát thanh đó lại phát lên khiến nó điên người và nó vẫn tiếp tục chạy đến gần cái máy bay vừa gọi tên hân .

Máy bay đã bay càng xa nhưng nó vẫn kiên trì trì đuổi theo và gọi hân quay lại nhưng đó chỉ là mãi vô vọng .

” Tại sao ? Tại sao ? Mày bỏ tao ở lại ! Hix hix !”- nó đã khóc thật rồi , từng viên chân châu của nó đã ra khỏi hốc mắt . Tại sao hân lại bỏ nó ở lại cơ chứ ? Tại sao hân không tự vác cái bản mặt lạnh lùng đến xin lỗi nó chứ ? Tại sao trong suốt thời gian qua hân không đi học vì chuyện làm lại cái máy cho nó chứ ? Tại sao hân không nói cho nó biết hân sẽ ra nước ngoài ? Tại sao hân không nói cho nó biết hân sẽ không ở Việt Nam nữa sau chuyến bay đó chứ ? Bao nhiêu câu hỏi mà nó muốn hỏi nhưng đâu có ai trả lời !

Nó úp mặt vào bàn tay mình mà ngồi hân xuống đường băng nhẵn nhụi , bằng phẳng . Thấy nó ngồi ở đó , nhỏ bèn chạy đến ôm nó vào người để cho nó một chỗ dựa để khóc . Nhỏ cũng buồn nhưng người buồn nhất lại là nó , yêu hân nhưng nó không làm được gì được cho hân ! Yêu hân nhưng nó không làm được gì ! Mà ngược lại hân giúp nó rất nhiều !

Yêu sao phải chịu nhiều nỗi đau !

Yêu sao phải gặp nhiều khó khăn như vậy ?

Có phải vì định mệnh đã sắp đặt cả hai không thể có tình yêu !

Nhưng liệu nó có để cho cuộc sống của nó gắn bó với thứ được gọi là định mệnh như vậy không ?

15. Chương 15 : Đi London

Nhỏ và nó đã đi về nhà , nó cứ ủ rũ mãi làm nhỏ lo lắng . Đã giữa trưa rồi mà nó không ăn gì mà cứ khóa chặt mình ở trong phòng nhỏ , vì nhỏ đã đưa nó về căn nhà riêng của nhỏ mà . Bỗng dưng , nhỏ không mời ăn nữa mà tự nó phải mò ra , đúng là con heo có khác , không ăn không sống được đâu mà nên rút kinh nghiệm lần sau không cần năn nỉ nó nữa . Nó tự ra chỗ nhỏ đang ăn mà ngồi xuống tự chén cho mình một bữa ăn no nê .

” Tao sẽ đi Anh một chuyến !”- nó ngồi vuốt xuôi bụng mà cười nhìn nhỏ khác hẳn bộ mặt lúc sáng luôn . Nó sẽ đi Anh , nếu nó không cần được lúc lên máy bay thì phải cần trước khi papa hẳn công bố hẳn nhận chức chứ đúng không ?

” Đi chứ !”- nhỏ hiểu ý cười lại ranh ma , làm bạn bao năm trời làm sao không hiểu được tính cách của nó chứ , cứ lúc nào đi theo nó là có trò hay và những nhiệm vụ với những bất ngờ thú vị thì ngu đâu mà không đi (^ _ ^)

” Địa điểm ! Thời gian !”- nó chống hai tay nhìn nhỏ đang ngồi suy tư nhưng không mấy là an toàn mà là những trò phá hoại cũng hay .

” London ! Bây giờ , đi bằng trực thăng !”- nhỏ rời khỏi suy nghĩ của mình mà trả lời câu hỏi của nó .

” Ok ! Đi lun không cần đồ đạc !”- nó đứng lên mà lên phòng thay đồ tiếp sau nhỏ cũng vậy .

Cả hai gặp nhau tại sảnh nhà với nó bộ dạng rất chi là tomboy . Nó khoác trên mình chiếc áo choàng dài kiểu Hàn màu nâu xám , quần gió đen rộng dễ hoạt động cùng chiếc mũ lia trai đen có gắn dòng chữ ” PLAY ” trắng phía trước mũ , mái tóc đen tuyền được búi gọn còn nhỏ thì có vẻ cá tính với chiếc áo khoác đen , quần jean đen bó sát , cùng đội chiếc mũ lia trai giống nó với bộ tóc hồng nhạt được cột cao . Tiếng trực thăng kêu ” Vù vù ” đang trên rồ to nên cả hai cùng nhìn nhau cười rồi đi ra ngoài sân thì thấy cái dây có từng thanh sắt ở hai bên dây .

” Đi thôi !”- cả hai cùng nói rồi lên trên dây mà trèo lên .

Cả hai phải ngồi mất 4 tiếng đồng hồ ngồi trên trực thăng mà ê hết cả mông , khi đến nơi thì cả hai vui mừng mà chạy xuống luôn không giám ngồi trên đó nữa , mệt như cả người .

” Bây giờ mới có 6h P.M còn 3 tiếng nữa mới đến ! Thôi tao mày đi chơi trước đã !”- nhỏ quay sang nó mà rủ rê , đúng còn tận 3 tiếng nữa cơ mà , vẫn còn sớm chán , phải đi chơi xả ga mới được .

” Ừm !”- nó tán thành vỗ hai tay đôm đốp , việc gì làm thì làm nhưng việc đi chơi thì nó không thể từ chối rồi . Hai kẻ ham chơi như tụi nó thì khéo có người rủ đi đâu nó và nhỏ đều nghe theo mà đi mất .

Nhỏ và nó đi chơi hết chỗ này đến chỗ khác mà không thể nào chán nổi vì Thủ đô London thật rộng lớn và đẹp làm sao , cả hai ghé hết quán ăn thì lại đến khu vui chơi rồi điểm cuối cùng dừng chân là tại tháp đồng hồ lớn nổi tiếng nhất ở London . Thế là hơn 1 tiếng đã trôi qua và tụi nó cũng tiến hành mà lên vào nơi hẳn chuẩn bị nhận chức .

” Đây là tập đoàn Vương Huy của mama hẳn !”- nhỏ đứng trước hàng rào sắt mà cười nhìn và giới thiệu cho nó biết .

” Woa tập đoàn ở Việt Nam đã lớn rồi mà ở đây lại còn to hơn !”- nó cảm thán mà nuốt nước bọt cái ực , phải nói ở đây thật đẹp à nha ! Hàng rào sắt bóng loáng với hai chiếc đầu sư tử bạc gắn loa phát thanh bên trong miệng nó . Bên trong là một đài phun nước thật tráng lệ với hàng loạt những bông hoa khác nhau đang đua nở nhờ bàn tay của mọi người cùng nhau chăm sóc , diện tích của tập đoàn này còn gấp hàng 10 lần diện tích tập đoàn ở Việt Nam nữa chứ bảo sao nó không bắt ngờ được .

” Ừm !”- dù nhỏ biết mọi thứ ở đây nhưng không khỏi bất ngờ khi nhìn thấy nơi này , nó thật sự rất đẹp và cuốn hút mọi vị khách trong và ngoài nước khi đến đây .

” Vậy ta vào thôi !”- nó vui vẻ kéo tay nhỏ định đi vào trong cửa nhưng bị dừng lại bởi sức kéo của nhỏ kéo lại . Ở cái con này không biết nó có đi giúp mình không nữa , tại sao lại dừng lại .

” Khoan đã ! Xem này !”- nhỏ cầm một chiếc khăn đặt trong túi ra và ném thử vào hàng rào sắt thì thấy nó đen thui lại vì dòng điện trắng vàng đi xoẹt qua nó .

” Thas mày nha ! Nếu không chắc tao die rồi !”- nó cười mà không ra nước mắt khi nhìn thấy chiếc khăn đen thui kia . Nó mà cứ thế chạy vào vừa nãy chắc nó cũng nhập viện rồi mà công nhận cái hàng rào sắt này không biết tên nào chế tạo ra nhỉ thật là thâm độc mà .

Trong khi bên nó và nhỏ thì đang xoay sở thì chỗ của hấn thì lại khác , hấn đang nằm bệt suy nghĩ về nó trên giường êm áp .

” Hắt xì Không biết đứa nào đang nói xấu mình nhỉ !”- hấn đang yên đang lành bỗng dưng phải cớm cá và nhát khiến hấn khó chịu , mà thôi bỏ đi hấn đi sang đây rồi thì có cơ hội nào để nó nói xấu nữa đâu nên nó nói xấu cũng chẳng còn quan tâm nữa .

Trở về lại với tụi nó thì cả hai đứa sau khi trèo cây và nhảy qua an toàn thì tụi nó cùng vào được trong sân thành công . Trời đã tối dần rồi nên những vị khách cũng đã đến đúng hẹn , nó và nhỏ thì phải mang trên mình bộ quần áo lao công chứ nếu không muốn bị phát hiện . Nó và nhỏ đang đi qua đường tắt thì bỗng dưng gặp đàn chó với khoảng chục con cho hét hét với một con chó đứng đầu với đôi mắt đỏ ngầu chắc là con đầu đàn và con này được lai tạo với sói đây mà .

” OMG ! Chó kia làm sao đây !”- nhỏ kêu lên khi thấy lũ chó đang nhìn mình bằng ánh mắt giữ tồn lại còn sủa nữa chứ ! Nhớ nó và nhỏ bị phát hiện thì làm sao !

” Nếu có số thì thoát thân được nếu không thì chịu chết thôi !”- nó bộ mặt ngoài thì lạnh thôi nhưng bên trong thì nó làm gì có cách nào cơ chứ . Nó đâu phải nhà huấn luyện chó đâu mà bắt chúng nghe lời được cơ chứ ! (T_T)

16. Chương 16 : First Kiss

Tụi nó đứng sát mép tường gạch , nhỏ và nó thật sự không biết làm gì nữa , muốn chạy không chạy được vì sao ư ! Vì cái chỗ chết tiệt này không có chỗ để thoát nữa rồi . Đang trong tình trạng không biết phải làm sao thì lại nghe thấy tiếng bước chân ai đó đang tiến đến phía tụi nó , cả hai vẫn đứng sát tường bình tĩnh . Bỗng dưng ai đó đã lôi cả hai vào trong khe nhà khiến cho tụi nó suýt kêu là nhưng may bị bịt miệng lại .

” Là tớ đây !”- giọng nói nhẹ nhàng phát ra từ đằng sau tụi nó , một giọng nói quen thuộc khiến nó ngơ ngác .

” Là Phong !”- nó nhớ ra thì nhìn cậu mà cười . Lâu lắm rồi không gặp cậu , từ khi cậu đi thì cũng có nhiều việc xảy ra quá đi .

” Thôi tụi tớ không có thời gian đâu ! Dương đi thôi !”- nhỏ nhìn vào cái đồng hồ , cũng sắp đến giờ rồi , đứng đây tán gẫu nữa là lỡ công toi đó .

” À ...ừm lần sau gặp !”- lời nhỏ phát ra làm nó chạy thật nhanh theo nhỏ nhưng không quên để lại lời chào cậu .

” Ừm ... tạm biệt !”- cậu cũng chào lại với nụ cười buồn , cậu biết nó và nhỏ đến làm gì chứ , đã hơn 1 tháng trôi qua rồi nhưng cậu không quên nó được . Mặc dù hôn thê của cậu có tính cách cũng giống nó với cô đẹp ngang ngửa nó nhưng cậu biết cô không phải nó . Gọi là hôn thê thể thôi chứ nhưng ngày nào cũng cãi nhau với cô ta . Nói vậy thôi nhưng cô ta cũng có nhiều điểm đáng yêu đấy chứ như đi giúp người khác hay là khi giả bộ ngoan hiền trước mặt bama cậu chứ .

Về nhỏ và nó sau khi qua khỏi chiến trường chó thì tụi nó lại va phải cửa ai laze đỏ nữa chứ , nếu bị nó tia vào chắc cháy người mất .

” Mày đi đi ! Ở đây giao cho tao là được rồi !”- nhỏ đẩy nó lùi lại phía sau mà cười , nhỏ nhất định sẽ phá hết tất cả lũ cản đường này .

” Được không ?”- nó lo lắng nhìn nhỏ , nó biết nhỏ giỏi nhưng những cái máy laze này nguy hiểm lắm đó , nó không thể để nhỏ nguy hiểm vì nó được .

” Tin tao !”- nhỏ giữ một cái máy laze đang chuyển động kia mà nhìn nó cười , nhỏ biết có nhiều lắm nhưng vì nó đành chịu khó phá nốt thôi (—)

” Ừm cẩn thận nha !”- nó chạy đi khuất sau hàng cây thì nhỏ cũng bị bao vây bởi mấy con robot kia .

Chúng phát ra những cái laze màu đỏ hại mắt thì nhỏ cũng tránh bằng những động tác điêu luyện . Nhưng có thể tránh được mãi đâu , nhỏ đang thấm mệt thì bỗng dừng những chú robot kia dừng lại và cái laze màu đỏ trở thành màu xanh lam .

” Cẩn thận chứ em !”- giọng nói ai đó vọng lên khiến nhỏ phải ngược mắt nhìn theo về phía đó thì thấy một chàng trai có mái tóc xanh đậm với bộ vét đen trông rất bảnh trai và trưởng thành đang cầm cái kim lắc lơ bên cạnh ổ cắm những con robot laze .

” Anh Thiên !”- nhỏ chạy ra mà ôm chầm lấy anh , anh thật quá đáng mà , đi đến anh mà không rủ nhỏ theo mà bắt nhỏ phải đi tìm.

” Thôi nào ! Cho anh xin lỗi !”- anh kéo nhỏ ra khỏi người mà xoa đầu nhỏ . Anh biết nhỏ đang suy nghĩ gì chứ , ở bao nhiêu lâu không biết nhỏ nghĩ gì mới là lạ .

” Anh quá đáng lắm ! Huhu !”- nhỏ đâm mạnh vào người anh , rồi sau đó ôm thật chặt , gục mặt vào lồng ngực săn chắc của anh mà khóc .

” Anh xin lỗi !”- anh ôm chặt nhỏ vào lòng , anh biết nhỏ sợ cô đơn lắm chứ . Tuy nó là con bạn thân nhất của nhỏ nhưng từ khi yêu anh thì nhỏ đã có anh làm điểm tựa nên lúc nào anh cũng ở bên nhỏ nhưng lần này đột ngột anh đi mà chỉ gọi điện cho nhỏ khiến nhỏ phải bức .

Thấy tiếng khóc chưa được dừng thì anh kéo nhỏ ra khỏi vòng tay mà tiến khuôn mặt của anh áp sát mặt nhỏ và môi chạm môi .

Nụ hôn đầu cái first kiss của cả hai .

Nhỏ mở to mắt trong làn nước mắt nhìn người trước mặt đang hôn mình , nhỏ tuy bất ngờ nhưng vẫn nhắm nghiền mắt lại mà đáp trả nụ hôn ngọt ngào này . Nụ hôn vội vã vì đó là nụ hôn đầu của cả hai khiến cho quang cảnh thêm phần hạnh phúc .

” Anh yêu em !”- anh quyến luyến rời đôi môi đỏ mọng của nhỏ mà ôm lấy nhỏ trong vòng tay ấm áp .

” Em cũng yêu anh !”- nhỏ cười hạnh phúc , thế là đủ rồi , nhỏ chỉ cần anh ở bên mà thôi .

17. Chương 17 : Thách Đấu

Nó chạy nhanh vào trong tập đoàn to tướng , nó vừa chạy vừa tìm hình bóng quen thuộc . Đang chạy đi tìm người trong hàng tá căn phòng này , lại còn phải che mặt bằng chiếc mũ lia trai lao công khó nhìn này nữa chứ nhưng có còn hơn không , hàng loạt bước chân của ai đó đang chạy tới về phía nó .

” Cậu gì ơi ! Cho tôi hỏi ?”- tên đó vừa chạy đến vừa lên tiếng khiến nó phải giật mình mà quay lại .

” Gọi tôi !”- nó nhìn xung quanh thì không thấy ai cả vì ở đây rất vắng mới bắt đầu suy cho cùng thì là gọi nó . Không biết có bị phát hiện không đây , mong rằng đừng hỏi gì thêm nữa .

” Cậu Cậu có thể đưa cái này cho Vương Huy Nhật được không ?”- tên đó đưa cái giấy gì đó trước mặt nó và hơi bất ngờ khi nhìn thấy khuôn mặt của nó . Ôi sao giống con gái vậy trời ! Đôi mắt lá liễu to tròn , làn da trắng nõn cùng với đôi môi đỏ mọng nữa chứ , nhưng nhìn nó cũng giống một hotboy đấy chứ ! Sao phải đi làm lao công vậy nhỉ ???

" À tôi mới tới nên không biết phòng cậu ta ở đâu ! Mà tôi cũng đang cần tìm phòng đó ! Anh có biết không ? Chỉ tôi với !" - nó áp úng cũng trở nên nài nỉ một cách trôi chảy , bây giờ không có thời gian tìm phòng nữa thôi đành phải hỏi rồi đến khuyên thôi.

" À ... phòng 1302 ! Chuyển cái này giùm tôi nha !" - anh trả lời rồi bảo nó chuyển hộ túi màu nâu mun , Cái này là quà tặng sinh nhật lần thứ 17 của hắn và lại cái này là của thằng Thiên mà . Lúc này , vừa mới gặp ngoài kia bảo bận chút việc nên bảo gửi hộ túi quà này cho người nào tên Hàn Dương rồi gửi cho hắn nhưng thôi gửi lun hắn cho nhanh , lòng vòng chỉ cho khổ . Nhưng ai biết đó là nhỏ chuẩn bị ^o^ .

" Thas nha !" - nó nhanh túi nhanh rồi đi nhưng không quên miễn phí nụ cười vui vẻ cho người ở lại mà không biết hậu quả rằng đã làm đốn tim người ta .

" Ôi ! Kawaii !" - anh là người Nhật nên cũng khen bằng tiếng mẹ đẻ thôi , anh nhìn lại rồi lại gõ gõ vào đầu mình mấy phát rõ đau .

" Cậu ta là con trai mà !" - anh vỗ vỗ vào mặt mình rồi quay lưng đi .

Về nó , sau khi biết được số phòng thì cũng chạy đến được an toàn . Nó không cần gõ cửa mà đập luôn cửa phòng mà không cần gõ cửa (Tội cánh Cửa) . Khi đi vào thì thấy hắn đang nhìn bầu trời đầy sao với một thành phố náo nhiệt của sở mà không quan tâm người đến là ai , người phá hỏng cửa là ai .

" Có người gửi mày cái này !" - nó tiến đến gần hắn cùng nhìn qua khung cửa , một thành phố London đẹp làm sao , nhất là cái tháp đồng hồ kia , nó tuy cổ nhưng được làm mới lại do những người ở đây .

" Để đó đi !" - hắn không màng đến giọng nói đó là của ai . Hắn nhận ra giọng nói của nó nhưng hắn nghĩ là nghe lầm , nó làm sao mà đến đây .

" Hãy trở về đi !" - nó quay sang nhìn hắn , nó chỉ còn 15' thôi , phải tận dụng thời gian thôi .

" Mày đến đây làm gì ?" - hắn lại nghe được giọng nói đó tiếp thì quay lại xem ai . Gương mặt nó đang trước hắn khiến hắn phải to tròn mắt . Nó đến thật sao ! Khó tin thật !

" Đến để lôi mày về ! Thằng trời đánh !" - nó đứng trước mặt hắn mà quát lớn nhưng may những người ở đây đi hết rồi còn lại mình hắn và nó .

" Thời gian sắp đến rồi ! Làm sao tao về được !" - hắn nhìn lại cái đồng hồ trên cổ tay mình mà nhìn nó cười buồn .

" Vậy cho tao một điều kiện cuối cùng !" - nó không quan tâm nụ cười của hắn hiếm thấy như thế nào nữa nhưng nó phải lôi được hắn về .

" Được !" - hắn chấp nhận nhưng có chút buồn buồn , nó bỏ cuộc dễ dàng vậy sao , nếu nó cứ cản hắn lại thì có thể hắn sẽ bỏ đi mà cho cái lễ nhận chức này được hủy bỏ .

" Tao thách đấu với mày , thi chạy xe Lambor phân khối lớn xem ai đến tháp đồng hồ kia trước . Nếu mày thua thì phải về cùng tao !" - nó thách đấu hắn , nó biết hắn chạy xe giỏi nhưng cái vụ trở hắn về nhà cũng đâu đến nỗi tệ .

" Được ! Tao chấp nhận lời thách đấu ! Nhưng nếu mày thua thì phải đi chơi với tao vào Chủ Nhật tuần sau !" - hắn chấp nhận mà vận ngược nó , thách đấu một cái gì luôn có cái giá của nó chứ .

" Được ! Sinh nhật vui vẻ !" - nó cười mà tặng hắn một chiếc bông tai khuyên bạc có hình đôi cánh của ác quỷ nhưng nó lại là màu bạc .

Và rồi túi quà cũng đưa đến nhanh chóng và nó kể lại câu chuyện trong thời gian ngắn gọn nhất . Hắn nhận quà nó và được nó đeo lên bên tai trái vì nó biết hắn có lỗ khuyên tai bên trái nên mới tặng hắn bông tai đó .

Cuộc đấu ai sẽ thắng đây ?

Hắn có trở về cùng nó hay không ?

Chỉ có hắn mới quyết định được !!

Cảm ơn mọi người đã ủng hộ trong thời gian qua

Hôm nay mình viết với một lời ” Chúc mừng năm mới ” .

Hãy quên chuyện buồn năm cũ , xua tan sự xui xẻo và bước đến năm nay với một niềm vui mới .

Chúc tất cả sang năm mới chăm ngoan học giỏi và gặp nhiều may mắn nha !!!^o^^_^

18. Chương 18 : Chuẩn Bị Quà Valetine

Ban đêm lộng gió nhưng đầy buốt giá , nó mang chồn vện trên người chỉ là bộ đồng phục lao công với chiếc mũ lia trai xám xanh để che đi mái tóc dài đen tuyền được búi lên gọn gàng , đôi mắt hạt dẻ vui vẻ giờ đây chờ nên ít nói , đôi giày thể thao đen còn hằn thì mang trên mình bộ vết đen lịch lãm , mái tóc hung đỏ mượt có mái che một bên mắt đậm chất lạnh lùng và tàn khốc với đôi mắt xanh sẫm không thấy đáy . Cả hai cùng chạy ra gara lấy đại một chiếc xe có phân khối lớn rồi cùng chạy xe ra ngoài với vận tốc kinh hoàng .

“ Dừng lại !”- vì tiếng xe phóng quá lớn gây chú ý cho những cận vệ canh gác ở đây , tất cả chạy rất nhanh về phía nó và hấn nhưng luôn phải tránh đường với vận tốc chết người của hấn mở đường cho nó chạy ra .

“ Đi thôi !”- hấn quay lại một đường khúc cua mà kéo nó từ xe này lên xe kia khiến nó suýt ngã , hấn muốn nó ngồi lên xe vì mới bắt đầu trò chơi hấn đã coi là hủy bỏ rồi . Hấn sẽ bỏ cuộc nhận chức này mà thay vào đó sẽ chơi tối cùng nó hôm nay .

“ Ừm ”- nó suýt rớt tìm ra ngoài với cái cách hấn lôi nó lên xe , qua được chỗ này nó sẽ cho hấn biết tay . Hừ „„ nó luôn là người bị ức hiếp không à ! Phải thách đấu với hấn bây giờ lại còn ngồi chung xe ! Mà thách đấu , ơ không lẽ hấn không đấu sao mà để nó ngồi chung xe cơ chứ . Mà thôi vậy , ngồi cùng hấn chắc chắn sẽ có điều thú vị gì đó .

“ Thôi không cần đuổi theo !”- papa hấn ra bảo cái lũ lâu la kia sau khi bóng dáng của cả hai biến mất hòa vào dòng người ngoài kia, ông đã hiểu hấn còn được vui vẻ với tuổi 17 của hấn chứ . Không nên ép buộc hấn nữa còn chức này thì vẫn papa hấn tiếp quản , cả anh và hấn đã phải cô đơn từ nhỏ và không có tình yêu thương hơi ấm từ gia đình . Chính vì vậy nên papa hấn phải bù đắp đổi lấy tự do cho cả hai .

Nó đang ngồi đó mà bám vào đuôi xe vì nó không có quyền gì để ôm hấn cho chắc cơ chứ , hấn thì đang cau mày không lẽ nó không sợ tốc độ chạy xe này của hấn ư thôi thì hấn cho chạy nhanh thêm . Nhưng hấn đâu có biết nó đang tái xanh mặt với cái tốc độ đó chứ , nó lần trước đã chạy xe thể còn nhanh rồi thể mà lần này hấn lại chạy xe nhanh như gấp 3 -4 lần nó chạy vậy nhưng nó vẫn quyết định sẽ không ôm vào hấn , nếu ôm thì ngang nào nói cho mọi người biết nó đang sợ cơ chứ . Hấn chạy thật nhanh chẳng mấy chốc đã đến cái tháp đồng hồ London , hấn biết vậy nên phanh gấp thật nhanh như muốn xé toạc cơn gió vậy , bánh xe ma sát mặt đường mà tạo ra một đường lửa khét khiến nó mất đà mà đập thẳng vào tấm lưng to lớn đằng trước kia .

“ Đi chơi thôi !”- nó vừa định thần lại thì mới phát hiện ra đây là trung tâm của thủ đô nên chắc có nhiều thứ chơi , chỉnh tề lại cái mũ với bộ đồ sau đó nó kéo hấn ra khỏi xe mà kéo mất dạng lun .

“ Mà đi chơi đi ! Tao ra chỗ kia một lát , chơi chán thì gặp nhau chỗ tháp đồng hồ kia nha !”- hấn chỉ thị nói với nó rất trôi chảy khiến ai khó có thể phát hiện hấn định đi đâu và làm gì .

“ Ừm ! Tao đi trước !”- nó có chút buồn buồn nhưng cố không biểu hiện ra ngoài , hấn dẫn nó đi mà lại không muốn đi chơi cùng nó sao . Không lẽ với tư cách bạn bè cũng không được sao , đau thật mà ! Tại sao chuyện đó qua lâu rồi mà mãi không quên được chứ ?

Sau khi hấn đi khuất thì nó cũng quyết định ngồi chỗ ghế đá gần đó chờ hấn , nó mua hết đồ này đến đồ khác và ăn đến no căng bụng với lại chờ hấn lâu quá khiến đôi mắt nó nhắm tịt lại . Cũng đúng thôi đã hơn 2 tiếng rồi , còn 30’ nữa là đến 12h rồi mà hấn chưa về , thôi thì đánh 1 giấc đã . Nó nhắm mắt lại và ngủ nhưng khoảng 20’ sau thì nó bị tỉnh giấc bởi mùi thơm của món ăn nào đó ngay bên cạnh mình , khi

mở mắt ra thì thấy hấn đang ở trước mặt nó mà cười , khoảng cách hai mặt rất gần nhau khiến nó đỏ mặt nhưng hấn thì lại có vẻ rất thoải là bình thường .

“ Tao tưởng mày chết ở đâu rồi chứ !”-nó tránh mặt hấn mà ngóc đầu dậy rồi giật cái túi ăn trên tay hấn mà cho vào miệng nhai nhòn nhòn mà bỏ mặc hấn lun

“ Kem nè !”- hấn đưa trước mặt nó là cây kem socola ngon tuyệt , hấn biết nó thích kem nên hấn mua về , thật ra từ nãy đến giờ hấn vẫn cứ đi tìm quà tặng mãi nhưng không biết mua cái gì ngoài cái dây đeo điện thoại cơ chứ vì hấn biết nó đã có chiếc điện thoại hấn tạo ra nhưng không biết nó còn giữ hay không nữa (—). Nhưng thà có quà còn hơn không có ! Hazz

Chắc mọi người đang thắc mắc là ngày gì mà mua quà đúng không , sinh nhật hấn vào ngày 13/2 còn sau ngày đó là 14/2 là valentine đó nên hấn mới mất công đi mua quà chứ .

“ Thas nha !”- nó cầm cây kem mà ăn ngon lành trong khi đó hấn không biết tặng nó ra sao . Có đồ ăn là phải ăn chứ , hơi đâu mà suy nghĩ việc khác làm gì cho khổ cơ chứ .

Liệu hấn có dám tặng không ?

19. Chương 19 : Bây Giờ Tao Nói Yêu Mày ! Mày Đã Tin Chưa ! (End)

Gió đông lạnh buốt ở London khiến cho những con người ở đây phải chạy về nhà ngồi bên lò sưởi , nó và hấn cũng không ngoại lệ . Nó chỉ mang trên người mỗi bộ đồng phục lao công thôi còn hấn thì có bộ vét , nói bộ vét là thể thôi chứ thật ra hấn cũng đang run vì lạnh nhưng cố gắng tỏ vẻ ở đây rất thoải bình thường . Hấn thấy nó đang co ro ngồi ghế đá bên cửa ngoài của mình ra mà đưa cho nó .

“ M...Mày mặc vào đi kẻo lạnh !”- hấn một tay đưa áo cho nó còn một tay thì để sau đang giữ chiếc dây , mặt hấn đỏ dần mà cũng đúng thôi đây là lần đầu tiên hấn đối xử với con gái thế này đó .

“ Mày.... hong lạnh... à ? Mà mày sao thế kia ! Ở đây đâu phải vì sóng đâu mà mặt đỏ như mới vào lò thể kia”- nó ngạc nhiên ngóc đầu dậy mà nói run cầm cập vì lạnh và cũng không quên nhìn hấn bằng cặp mắt to tròn ngây ngô khiến hấn đỏ mặt thấy rõ lun .

“ Mày thì đang run như sấy kia ! Mang vào nhanh cho tao , không thì tao cắt lưỡi mày đấy ! Con khùng !”- hấn không đôi co với nó nữa mà đang bình thường chuyển hóa thành giận lun và ném cho chiếc áo vào người .

“ Mang thì mang ! Cần gì phải nóng thế mày !”- nó bịu môi chu mỏ lên nói nhưng không quên mặc chiếc áo vào , nó không mặc chắc bị cắt lưỡi thật đó . Không nên đùa với con quỷ thì hơn .

Nó vừa mang áo vào người xong thì bỗng dưng có cái vật gì đó sáng lấp lánh trước mắt nó , đơ lại nhìn cái dây treo điện thoại . Nó thật sự rất đẹp , chiếc dây có hình ngôi sao với một màu xanh trong suốt , bên trong nó là một viên pha lê chứa đựng những giọt nước màu đỏ ngọc , sợi dây treo màu trắng xanh gần tương đồng với màu của ngôi sao nên rất khó để phát hiện đó là sợi dây treo điện thoại .

“ M... mày thấy thích thì tao tặng mày !”- hấn thấy đôi mắt nó sáng trưng như đèn pha nên cũng có thể tặng nó dễ dàng hơn .

“ Thích Mà mày nói gì cơ tặng ???? Đâu phải sinh nhật tao !”- nó cầm lấy chiếc dây mà xoa xoa vào mà coi như đó là vật quan trọng của mình , vừa nhớ lại chữ tặng của hấn là nó ngừng lại mà nhìn hấn đầy những dấu hỏi chấm to tổ đả trên đầu .

“ Thôi tao không vòng vo nữa ! Mà...y c..ó thể ... hẹ..n hò v..ới ta..o đ..ược kh..ông !”- lúc đầu có vẻ rất trôi chảy nhưng đến cuối cùng thì ấp úng như một đứa trẻ đang luyên nói bo be vậy .

“ Mày nói hẹn hò !”- nó mở to mắt nhìn hấn , cái thằng bạn lạnh lùng , ít nói , máu lạnh như con quỷ của nó đây sao . Chắc hấn không phải nói vậy đâu nên cứ hỏi lại cho chắc .

“ Ừm !”- hấn chỉ có thể nói vậy được thôi vì hấn không thể nói lại được nữa , lần này chắc chắn hấn sẽ không buông nó ra khỏi lòng bàn tay mình nữa đâu mà mặt đối mặt nói cho rõ thôi .

“ Hahahaha ! Hẹn hò M..ày đa..ng thươ..ng hạ..i t..ao sa..o !”- nó cười lớn sau đó gục mặt xuống và từng giọt nước ở đầu đó đang từng giọt từng giọt rơi xuống mặt đường lạnh . Hắn đang thương hại nó vì đột tử tình không thành công với hắn đó sao , hắn coi nó như là một cái đồ chơi cho hắn sao hay hắn muốn nó yêu hắn xong hắn lại đá nó đi sao . Tại sao ??? (T-T)

“ Không phải ! Những điều đó tao nói thật !”- hắn thấy đôi mắt kia trở nên ướt đầm nước và đôi mắt đó bây giờ trở nên rất sâu thẳm và xa xăm như đang đi vào một con đường mê cung để lạc đường nào đó .

“ T..ao không mu..ốn ng..he ! hix hix !”- nó vẫn giữ chiếc dây hắn tặng lấy tay ôm đầu mà chạy thật nhanh đi để không muốn hắn nhìn thấy nó yếu đuối , nó không muốn nghe hắn nói gì nữa . Chắc hắn nói để an ủi và thương hại cái trái tim đang rỉ máu bên trong kia của nó .

“ Nghe tao giải thích đi !”- hắn chạy thật nhanh đuổi theo nó muốn giải thích mọi thứ cho nó biết về tình cảm của hắn dành cho nó.

Hắn chạy nhanh hơn nó nên dễ dàng mà đuổi kịp và đứng trước mặt nó còn nó chỉ biết khóc và chạy thôi nên không quan tâm phía trước mình là cái gì nên đã đâm thẳng vào người nó mà không thương tiếc gây ra một tiếng động rất vui tai “ Bụp ”

“ Hơ !”- nó ngơ ngác vì sao nó không thể di chuyển được nữa mà vướng vào một bức tường thì hẳn chắc nên nó đã ngóc đầu lên xem vật đó là gì thì thấy hắn đang ôm chặt nó vào lòng .

“ Tao sẽ chứng minh ! Điều tao nói là sự thật !”- Hắn tiến dần khuôn mặt của mình đến gần khuôn mặt nó cách khoảng 3 cm thì nói nhỏ và phả từng hơi thở ấm nóng vào mặt nó khiến nó đỏ mặt .

Nó định cúi mặt xuống để tránh khuôn mặt đó nhưng hắn đâu có dễ dàng để con mồi chạy thoát chứ nên đã dùng một tay của mình mà giữ lấy khuôn mặt của nó khiến nó không thể nào di chuyển được nữa vì bị ôm chặt nên hai tay không thể dây nên đã thành hoàn cảnh mặt đối mặt với hắn . Khuôn mặt hắn đã gần chạm mặt nó thì thấy nó nhắm chặt mắt vào không muốn thấy cảnh này nhưng vì hắn đã muốn chứng minh nên đã mặt đối mặt và môi chạm môi . Đôi môi đỏ mọng của nó làm hắn càng thêm thích thú và kích thích hắn thêm nên hắn đã chiếm trọn đôi môi anh đào đó , khi thấy nó bị ngợp thở vì thiếu oxi thì hắn mới quyến luyến rời khỏi môi nó mà ôm chặt nó vào lòng .

“ Bây.... giờ ! Tao nói yêu mày ! Mày đã tin chưa ?”- hắn nói nhỏ nhẹ vào vành tai của cơ thể nhỏ nhắn đang trong lòng hắn , đây là cách chứng minh của hắn có thể để nó bình tĩnh lại và tin hắn nên nếu nó vẫn chưa tin thì hắn đành chịu mà theo đuổi nó lại từ đầu .

“ Ừm ! T...ao t...in m...ày !”- nó khóc hạnh phúc trong lòng hắn , không có gì hạnh phúc bằng lúc này đối với nó . Nó muốn tất cả mà nó đang có hiện tại sẽ dừng rồi xa nó , chỉ cần có gia đình , bạn bè và nhất là người đang trước mặt nó đây luôn ở bên nó thế này là đủ rồi .

Cả nó và hắn cùng đứng giữa dòng đường mặc những cơn lạnh đang làm thấu lạnh đến xương tủy của những con người ở đây nhưng đối với cả hai thế này là ấm áp và hạnh phúc rồi .

Con đường mai sau của họ sẽ ra sao ?

Tự họ có thể quyết định con đường dành cho mình !

Vì họ đã có những thứ họ muốn và được bên nhau !

~ END

Câu chuyện đã đến hồi kết ! Một cái kết đẹp cho họ đúng không mọi người (^__^)

Rất cảm ơn mọi người đã theo dõi diễn biến và ủng hộ câu chuyện trong thời gian qua .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tao-noi-yeu-may-may-tin-khong>